

WILBUR SMITH

& TOM HARPER

KIOKAN

KOŘIST

Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd 2017
First published by HarperCollins Publishers 2017
HarperCollins Publishers,
1 London Bridge Street, London SE1 9GF
Wilbur Smith asserts the moral right to be identified
as the author of this work. All rights reserved.
Translation © Dalibor Míček, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE TIGER'S PREY
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-906-2

*Tuto knihu věnuji své manželce Niso,
která ve dne v noci ozařuje můj život.
Miluji tě víc, než dokáží vyjádřit slova.*

Zámožná vdova nesla příliš mnoho plachet. Teplý monzun bičoval mořskou hladinu a vytvářel na vrcholcích vln bílé hřebeny lesknoucí se na slunci, které zářilo na safírové obloze. Plachtoví se napínalo, plátno košových a vrcholových plachet hlasitě pleskalo. Těžce naložený trup se převaloval na vysokých vlnách, které se valily napříč Indickým oceánem. Loď prchala, aby si zachránila život.

Její kapitán Josiah Inchbird stál na zadní části paluby a hleděl dozadu za brázdou na loď, která je pronásledovala. Objevila se za úsvitu, dlouhá, nízká a štíhlá jako hladový vlk, a pomalu je doháněla. Černý trup zdobily rudé kostky dělových střílen.

Kapitán zvedl zrak k nadmutému plachtoví nad hlavou. Vítr zesílil a plachty málem praskaly ve švech. Velitel se neodvažoval napnout další, aby neriskoval katastrofu. Ta však byla jistá, pokud to riziko nepodstoupí.

„Pane Evansi,“ křikl na prvního důstojníka. „Všichni muži na palubu. Vzyčte stěhové plachty.“

Evans, čtyřicetiletý Walesan s hluboce vsazenýma očima, zvedl hlavu k ráhnovi a zamračil se. „V takovém větru, pane? O moc víc jich už neunese.“

„Zatraceně, Evansi, okamžitě napněte ty plachty! Pověsil bych na ráhna i naše prádlo, kdybych získal půl uzlu navíc.“

Inchbird se plavil na všech mořích už dvacet let a postupně se vypracoval až k velení této lodi, zatímco méně schopní muži se správnými konexemi ho na každém kroku předbíhali. Přežil plavby, při kterých museli pohřbít polovinu posádky do moře i s jejich lůžky v infekcemi prolezlých přístavech na pobřeží Indie a Ostrovů koření. Teď svou loď nevystaví nebezpečí.

„Co to děláte?“

Přes palubu zazněl klidný, autoritativní ženský hlas. Někteří muži na provazových příčkách lanoví se zarazili. Po třech týdnech na moři se rádi podívali na ženu na zadní palubě.

Inchbird polkl nadávku, která se mu přirozeně drala na rty. „To se vás netýká, *senhora Duarte*. Bylo by lepší, kdybyste zůstala v podpalubí.“

Vzhlédla k plachtoví. Dlouhé černé vlasy jí vlály ve větru a rámovaly jemný obličej olivové pleti. Tělo měla tak štíhlé, až se zdálo, že ji prudší poryv větru smete přes palubu. Přesto Inchbird z vlastní hořké zkušenosti poznal, že zdaleka není tak křehká.

„Samozřejmě že se mě to týká,“ odsekla. „Jestli tu loď ztratíte, všichni zemřeme.“

Muži v lanoví ji pořád sledovali. První důstojník Evans švihl bičem. „Hněte sebou, chlapi, nebo vám dám ochutnat mokrého lana!“

Neochotně se znovu dali do pohybu. Inchbird cítil, jak jeho autorita pod ženíným přísným pohledem roztává.

„Jděte dolů,“ přikázal jí. „Musím vám popisovat, co dělají piráti ženám, když se jich zmocní?“

„*Haló na palubě!*“ křikl námořník z hlídkového koše. „Vytahuje vlajku.“ Pak si povzdechl tak hlasitě, že ho slyšeli až dole: „Kristepane.“

Víc dodávat nemusel. Všichni to viděli – na hlavním stěžni nepřátelské lodi se zatřepetala černá vlajka a o chvíli později zavlála na předním stěžni červená.

„Žádné slitování!“ upozorňovali je piráti.

Kapitán Jack Legrange na můstku *Bojovného kohouta* sledoval vlajky napínající se ve větru a hladově se zazubil. Tu obchodní loď pronásledovali už tři dny, od chvíle, kdy ji zahlédli nedaleko Madagaskaru. Na tuto roční dobu vyplula pozdě, konvoje, do kterých se obchodní plavidla seřazují na obranu proti pirátům, kteří zamořili Indický oceán, již nestihla. V noci jim monzum pomáhal odzadu a posádka vztyčila další plachty v naději, že

se může opřít o vítr více než bachraté obchodní plavidlo. Sázka se vyplatila. Zkrátili náskok zhruba na jednu míli a rychle se přibližovali.

Kapitán přehlédli svou loď. Námořní kariéru zahájila v Bristolu jako otrokářská a plavila se po trasách mezi východní Afrikou, Karibikem a americkými koloniemi. Legrange na ní sloužil jako první důstojník – do chvíle, kdy ho kapitán přistihl při krádeži a nechal jej zbičovat. Následující noci, když mu ještě obvazy prosakovaly krví, vedl od příďové nástavby bandu vzbouřenců a pověsil kapitána na jeho vlastním ráhně. Poté s lodí odpluli do opuštěné zátoky, kde rozbili příďovou nástavbu i zadní palubu, strhli všechny přepážky a na mnoha místech i obložení a na obou bocích vysekali tucet nových střílen pro děla. Zdravé otroky se ziskem prodali a pár nejhezčích si nechali pro své potěšení, nemocní a slabí letěli přes palubu zatížení kusem řetězu – spolu s lodními důstojníky a zbytkem posádky, který se odmítl připojit ke vzbouřencům. Teď se z plachetnice stala válečná loď se vším kromě jména, lovec, který mohl přepadat všechna plavidla kromě těch největších v majetku Východoindické společnosti.

„Vypalte z děl na přídi,“ rozkázal. „Uvidíme, zdali popluje rychleji, když ji nakopneme do zadku.“

„Jestli napne další plachty, přijde o hlavní stěžeň,“ podotkl lodmistr, který stál vedle kapitána.

Legrange se usmál. „Přesně tak.“

Jeho muži začali nabíjet příďová děla, dlouhé dvaatřicetiliberní kanony umístěné po obou stranách čelenu. Dělostřelec prisunul železný koš na oheň a rozdmýchal uhlíky, aby nažhavl koule. Chtěli dostat kořist a její náklad nedotčené, ale kdyby hrozilo, že jim unikne, Legrange by ji raději spálil až po čáru ponoru.

„A co támhle, kapitáne?“ zeptal se lodmistr.

Daleko na pravoboku tančila na obzoru další plachta. Legrange na ni namířil dalekohled a zaostřil. Byla to šalupa, štíhlá loď s nízkou palubou, která plula s napnutými kosatkami, vratíráhnovými a košovými plachtami. Legrange viděl posádku

tlačící se kolem zábradlí, námořníci se dívali za jeho lodí a ukazovali na ni. Jeden muž držel dalekohled namířený na *Bojovného kohouta*. Nejspíš si sere do kalhot, pomyslel si, a děkuje bohu, že piráti mají bohatší kořist, alespoň prozatím.

Uchechtl se a sklonil dalekohled. „Nejdřív vyřídíme toho Východoinda,“ použil běžné označení plavidel Východoindické společnosti. „Potom dohoníme tu šalupu a uvidíme, jaké zboží pro nás má. Zatím si jí nemusíme všimnout.“

Tom Courtney sklonil dalekohled. Pirátská loď s černou a červenou vlajkou na stožárech se zmenšila v pouhý nejasný obrys na obzoru.

„Ten obchodník natahuje další plachty,“ poznamenal. „Ještě může uniknout.“

Od přídě pirátské lodi se zablesklo a o pár vteřin později se k nim přes hladinu doneslo temné zadunění kanonu.

„Pořád jsou mimo dostřel,“ utrousil muž, který stál vedle Toma, když se několik sáhů za obchodní lodí zvedl bělavý chochol. Byl vyšší než Tom a při každém pohybu se mu vlnily svaly na ramenou. Černý obličej mu zakrývaly propletené jizvy, které vytvářely spirály a další obrazce, rituální znamení afrického kmene, do kterého se narodil. Toma znal od dnů, kdy byl ještě malý chlapec, a jeho otce Hala mnohem déle. Přesto jeho černou tvář nebrázdila jediná vráska a na oholené hlavě neměl jediný šedivý vlas.

„Už to nepotrvá dlouho, Aboli. Má oproti té bachraté prasnici několik uzlů navrch.“

„Ten obchodník by udělal líp, kdyby se vzdal. Oba víme, jak piráti naloží s těmi, kdo se staví na odpor.“

Tom se ohlédl. Pod markýzou na přední palubě seděly dvě ženy a vůbec se nesnažily zakrývat, že poslouchají a že jim neunikne jediné slovo, které si oba muži vymění.

„Počítám, že bychom měli nechat obchodníka jeho osudu,“ řekl pochybovačně.

Aboli věděl, na co myslí. „Čtyřicet děl proti našim dvanácti,“ upozornil. „A přinejmenším dvakrát tolik chlapů.“

„Bylo by ztřeštěné se do toho míchat.“

Jedna z žen na přední palubě vstala a založila ruce v bok. Z modrých očí jí sršely blesky. Nebyla krásná v běžném slova smyslu, ústa měla příliš široká, bradu příliš hranatou a pleť v obličejí opálenou tropickým sluncem do zlatohněda. Ale měla v sobě čilý, svěží temperament, v těle pružnou energii a v obličejí inteligenci, která Toma uchvátila, už když ji poprvé spatřil.

„Nebud' necita, Tome Courtney,“ prohlásila. „Opravdu chceš nechat ty chudáky napospas pirátům?“ Vytrhla mu z ruky teleskop a přiložila si ho k oku. „Zdá se mi, že na palubě je žena. Jistě víš, co se jí stane, až se piráti té lodi zmocní.“

Tom si vyměnil pohled s mužem u kormidla. „Co si o tom myslíš, Dorry?“

Dorian Courtney se zamračil. Ti dva byli bratři, ale jen málokdo by to poznal. Dorian byl po mnohaletém pobytu v arabských pouštích opálený do tmavohnědého odstínu vydělané kůže. Kolem rusovlasé hlavy nosil omotaný zelený turban a oblečené měl volné námořnické kalhoty, za jejichž opasek si zasunul zakřivenou dýku.

„Taky se mi to nelíbí.“ Řekl to zlehka a jakoby bez zájmu, ale všichni dobře věděli, kolik hořkých zkušeností se za těmi slovy skrývá. V jedenácti letech ho chytili arabští piráti a prodali do otroctví. Tomovi trvalo deset let, než ho našel, deset let, kdy ho považoval za mrtvého. Doriana adoptoval shovívavý a vlídný princ z Maskatu a udělal z něj bojovníka. Když se oba bratři konečně znovu shledali ve východoafrické divočině, Tom Doriana ani nepoznal a moc nechybělo, aby jeden druhého zabili.

„Nebude to snadné, Klebe,“ varoval Aboli. Oslovil Toma přezdívkou, která v jazyce jeho kmene znamená *jestřáb*. Sám měl dobré důvody nenávidět otrokáře. Před řadou let se oženil se dvěma ženami z kmene Lozi. Jmenovaly se Zete a Falla a dohromady mu porodily šest dětí. Zatímco byl Aboli pryč za obchodem, jeho vesnici přepadli arabští obchodníci s otroky a pochytili její obyvatele. Zete a Fallu spolu se dvěma nejstaršími syny odvedli do otroctví a mladší děti pozabíjeli. Čtyři

Aboliho děti, chlapci a holčičky, skončily s hlavami roztříštěnými o kmen stromu, byly moc malé, aby stálo za to je brát na nucený pochod do některého z otrokářských přístavů na východním pobřeží Afriky.

Aboli a Tom je pronásledovali přes půl kontinentu, hnali se po stopě až do úplného vyčerpání. Když karavanu dohonili, osvobodili Zete a Fallu i Aboliho syny a otrokářům se krutě pomstili. Oba hoši, Zama a Tula, už dospěli téměř do mužného věku a měli stejně impozantní postavu jako jejich otec, ovšem zatím neměli na tvářích rituální tetování. Tom věděl, že zoufale touží, aby si ho zasloužili.

„Ta obchodní loď je těžce naložená,“ poznamenal Dorian, jako kdyby ho to teprve teď napadlo. „Náklad jistě bude cenný a vynesle slušný poplatek za záchranu.“

Aboli si již nabíjel pistoli. „Oba víte, co by řekl váš otec.“

„Prokazuj lidem dobro, ale nakonec si nezapomeň vyzvednout odměnu.“ Tom se zasmál. „Mně se nicméně pořád nelíbí vrhnout se do boje s dámami na palubě.“

Sára zmizela v podpalubí a po chvíli se objevila s mečem v ruce. Byla to nádherná zbraň se zlatou záštitou a jílcem, na jehož hrušce se tpytil velký modrý safír.

„Vezmeš si ho, Tome Courtney, nebo se s ním budu ohánět já?“ ptala se naléhavě.

Přes zvlněnou hladinu práskl další dělový výstřel. Tentokrát viděli, jak koule rozervalo obšívku na zádi obchodní lodě.

„Bože všemohoucí, paní Courtneyová, myslím, že piráti by se raději vzdali veškerého zlata z pokladů flotily Velkého mogula, než by se protivili tvým přáním. Co říkáš, Yasmini?“ oslovil krásnou šikmookou arabskou dívku, která stála vedle Sáry. Dorianova manželka na sobě měla jednoduché šaty dlouhé až na paty a na hlavě bílý šátek.

„Dobrá manželka ve všem poslechne svého manžela,“ odvětila ostýchavě. „Připravím si lékárníčku, protože ji určitě budeme potřebovat, až skončíte.“

Tom si připjal modrý meč – Neptunův meč. Kdysi patřil jeho otci a předtím jeho dědovi, ale původně ho dostal darem Tomův

praděd Charles Courtney od sira Francise Drakea po vyplnění Rancherie na pobřeží španělské Ameriky. Tímto mečem byl Tom pasován na Námořního rytíře řádu chrámu a svatého grálu, stejně jako před ním jeho předkové, a jeho prostřednictvím poslal bezpočet mužů na smrt, kterou si plně zasloužili. Byl vykován z nejjemnější toledské oceli a pružná čepel byla dokonale vyvážena safírovou hvězdou na hrušce jílce.

Tom vytasil meč z pochvy a kochal se paprsky světla, které se odrážely od ozdobného zlatého vykládání.

„Nabij pušky, Aboli. Dvojitou dávkou koroptvích broků.“ Malé kousky olova se rozprsknou do smrtonosného oblaku, který zpustoší řady všech, kdo mu stojí v cestě. „Pane Wilsone, kormidlo o tři čárky k větru.“

Děla na přídi pirátské lodi znovu zaburácela. Jedna koule minula, druhá vytrhla kus obložení zádě a vyhodila gejzír třísek. Jedna z nich zasáhla Inchbirda do tváře, po níž teď stékal potůček teplé krve.

„Míří na stěžně.“ Pirátská loď mírně změnila směr a natočila se tak, že se všechny stěžně pronásledovaného plavidla ocitly v zákrytu jako kuželky.

„Obtížný cíl na takovou vzdálenost,“ poznamenal první důstojník.

Shora zaznělo zapraskání, jako kdyby ho chtělo usvědčit ze lži. Všechny oči se obrátily vzhůru – právě včas, aby spatřily spleť dřeva a plátna, která se na ně řítila. Muži uskočili, ale někteří byli příliš pomalí. Zádový stěžně udeřil kormidelníka a rozdrtil mu lebku. Loď se začala stáčet k závětří. Horní plachta zakryla nešťastníkovu tělo jako rubáš.

„Odsekejte to!“ zařval Inchbird. „Musíme uvolnit kormidlo!“ Muži se se sekerami v rukou vrhli na hromadu trosek a snažili se odstranit roztráštěný stěžně.

Kapitánova slova přehlušil další výstřel a Inchbird zavrával ve zvířeném vzduchu za dělovou koulí, která přeletěla nad palubou na délku předloktí od jeho hlavy. Cítil, jak plachetnice

zpomalila, protože se jí už do zad neopíral vítr. Trup se chvěl, plachty divoce pleskaly, lana se trhala.

Muži konečně uvolnili plátno namotané přes kormidelní kolo a odhodili ho, zarudlé kormidelníkovou krví. Pod ním leželo kolo, které padající stěžeň ošklivě polámala. Trvalo by několik hodin, než by usadili náhradní, a tolik času neměli.

Piráti se rychle blížili z levoboku a manévrovali tak, aby se přiblížili k boku. Byli už tak blízko, že kapitán zřetelně viděl muže shromážděné na palubě. Někteří mávali šavlemi, jiní drželi dlouhé, zlověstně vyhlížející píky.

Inchbird zaskřípal zuby. „Připravte se odrazit výsadek.“

Kormidelník *Bojovného kohouta* přirazil podélně k boku *Zámožné vdovy*. Muži v lanoví podkasali plachty, zatímco ostatní piráti se tlačili u hrazení, balancovali na okrajníku a přidržovali se lanových úponů nebo vzpěr. Obě plavidla do sebe narážela, jejich ráhna se dotýkala, oddělovala je volná hladina široká jen několik stop.

Legrange vyskočil na zábradlí. Bylo to snad až moc snadné, pomyslel si spokojeně. Podíval se dolů na uprázdňenou palubu obchodní lodi. Posádka je určitě dole a horečně se snaží ukrýt cennosti. Marné úsilí, už brzy budou naříkat a žadonit, aby mohli prozradit, kam schovali poslední dolar.

Zvedl hlásnou troubu: „Stáhněte vlajku a připravte se na zahákování.“

Jeho muži se hlasitě pošklebovali. Legrange přejel zrakem řadu děl v bocích obchodní lodi a viděl, že jsou opuštěná. Užitečně jimi doplní výzbroj *Kohouta*. Anebo spíš opraví *Zámožnou vdovu* a připojí ji ke své flotile. Se dvěma loďmi se stane pánem všech moří a oceánů. Při té myšlence vycenil zuby jako vlk.

Koutkem oka postřehl barevný záblesk – oranžová zář jako slunce lesknoucí se na kovové ploše u závěru děla. Ale nebylo to slunce, nýbrž pomalu hořící doutnák, jehož plamínek se blížil k zápalnému kanálku. Rychle si prohlédl řadu kanonů a ztuhl. Každé dělo bylo nabito, opatřeno doutnákem a namířeno na něj.

„Dolů!“ zaječel. Děla bez obsluhy vychrlila z bezprostřední blízkosti drtivou boční salvu kartáčových střel naplněných hřebíky, které rozprášily hrazení a skosily přední řadu jeho mužů v chaosu krve a rozsekaného lidského masa. Mraky třísek se přehnalý přes druhou řadu a srazily muže na palubu. Strašlivé ticho, které následovalo, přerývala posádka *Zámožné vdovy*, která se vyhrnula z poklopů a průlezů, ozbrojená mušketami a pistolemi, a šplhala na zadní palubu, aby mohla z vyššího postavení střílet na ty, kdo přežili masakr boční salvy. Piráti se rychle zvedali na nohy, ale kulky je stejně rychle zase srážely. Za radostného jásotu posádky *Zámožné vdovy* se obě lodě začaly od sebe odpoutávat.

Legrangeovi unikala kořist pod rukama. Ale *Bojovný kohout* vezl přes dvě stě mužů, zatímco *Zámožná vdova* i v plné síle necelou stovku. Přes všechny ztráty, které piráti utrpěli, pořád svou kořist přechíslovali. Potřebovali jen odvahu.

S výkřikem divokého vzteku popadl Legrange konec lana, které se uvolnilo z nadhladinového boku, a omotal si ho kolem zápěstí. Pak s pistolí v ruce vyšplhal zpátky na zábradlí.

„Žádné slitování!“ zaječel. Odrazil se a zavěšen na laně se oblakem kouře visícího ve vzduchu přenesl přes volnou vodní plochu jako kyvadlo a přistál na palubě *Zámožné vdovy*. Jeden z námořníků si ho všiml, odhodil prázdnou mušketu a sáhl pro meč. Legrange ho z bezprostřední blízkosti střelil do obličeje, zahodil pistoli a z opasku vytrhl další. Klopýtal k němu jiný námořník. I jeho Legrange zastřelil a vytasil meč.

Po celé délce boku *Zámožné vdovy* létaly hákové kotvy a po palubě dusaly bosé nohy, jak Legrangeovi muži následovali svého velitele. Pocákaní krví a vnitřnostmi svých kamarádů se vynořovali z dusivého dýmu a téměř okamžitě posádku *Zámožné vdovy* přemohli. I po vražedné boční salvě bylo mužů z *Bojovného kohouta* mnohem víc, navíc planuli vztekem a touhou pomstít padlé druhy. Nešťastníci z obchodní lodi padali jeden za druhým mrtví, až zůstala jen hrstka nahnaná pod záďovou palubu.

Když někteří piráti viděli, že je bitva vyhraná, rozběhli se do podpalubí a začali drancovat. Ostatní obklíčili na zádi zbylé

muže ze *Zámožné vdovy* a oháněli se po nich šavlemi, ale nejevili snahu je zabít. Věděli, že jejich kapitán si s nimi dá na čas a vykoná na nich pomalou pomstu za to, že se postavili na odpor.

Legrange kráčel po palubě pokryté krví a překračoval těla padlých. „Kdo z vás je kapitán?“ zeptal se.

Inchbird se prodral dopředu. Sečná rána na paži mu zbarvila rukáv doruda. „Já, Josiah Inchbird.“

Legrange ho popadl za rameno, přitáhl k sobě a pak jej srazil na palubu. „Měli jste se vzdát,“ zasyčel. „Donutili jste nás k boji. To jste neměli dělat.“

Z pochvy na opasku vytáhl nůž a přitiskl čepel Inchbirdovi k líci. „Teď tě zaživa stáhnou z kůže a tvoje vnitřnosti hodím žralokům, aby ses mohl dívat, jak na nich hodují.“

Muži kolem něho se zasmáli. Inchbird se svíjel a prosil o milost.

„Máme v nákladovém prostoru koření a kaliko z Madrásu a v balastních nádržích pepř. Můžete si to všechno vzít.“

Legrange se k němu sklonil. „Ach ano, vezmu si to, tím si můžeš být jistý. Rozeberu tvou loď, každé prkno a přepážku a do posledního dolaru najdu peníze, co jste přede mnou ukryli. Ale za to tě trestat nebudu. Potrestám tě za odpor a za to, co jsi udělal mým mužům.“

Jeho pozornost upoutal hluk u kajutních schůdků. Ohlédl se a spatřil dva své muže, kteří se vynořili z podpalubí a táhli mezi sebou zajatce. Piráti na zádi začali hučet a hvízdát, když poznali, že je to žena, která si přidržuje k hrudi roztržené šaty. Piráti ji strhli na kolena před svým kapitánem.

„Našli jsme ji ve velitelské kajutě, když se pokoušela ukrýt tohle.“ Jeden z pirátů otevřel dlaň a ukázal hrst zlatých mincí. Některé se skutálely na palubu. Jeho druzi zajásali a provolávali slávu.

Legrange sevřel oběma dlaněmi ženě bradu a zvedl jí hlavu, aby se na něho musela podívat. Probodly ho temné oči přetékající nenávistí a odporem. Však já to brzy změním, pomyslel si a šťastně se usmál.

„Přineste mi koš na oheň,“ přikázal. Zatahal ženu za vlasy, takže musela vstát, a pak do ní prudce žduchl pěstí. Zavravorala dozadu, zakopla o lano a složila se na záda. Než se mohla pohnout, přiskočili k ní čtyři piráti, roztáhli jí paže a nohy a přidrželi ji.

Legrange si stoupl obkročmo nad ni. Ostřím meče jí natrhl sukně a jeho muži je rozpárali. Žena se kroutila a zmítala, ale čtveřice ji držela pevně. Legrange špičkou meče rozhrnul sukně a odhalil smetanově bílá stehna a chomáč tmavých chlupů v místě, kde se sbíhala. Muži hýkali a řehtali se.

Podíval se na Inchbirda. „To je tvoje žena? Nebo milenka?“

„Cestující,“ zachrčel Inchbird. „Pusťte ji, pane, prosím vás.“

„To bude záleženť na jízdě, kterou mi poskytne.“

Dva muži přinesli ohňový koš na železné trojnožce. Uhlíky tlumeně žhnuly. Legrange je rozhrnul špičkou meče, vsunul ji do žhavého uhlí a počkal, až se doruda rozpálila. Zvedl kouřící čepel a přidržel ji nad zajatkyní. Podíval se jí do hlubokých hnědých očí. Už v nich nebyl odpor, jen čirá hrůza.

Zkroutil rty do úsměšku. Sklopil ostří k místu, kde se spojovala stehna, a podržel ho na šířku dlaně od chomáčku chloupků. Nešťastnice ztuhla, bála se pohnout, aby se nedotkla rozžhavené čepele, z níž stoupal dým.

Bodl proti ní a žena zaječela, ale byl to jen klamný výpad, ostří se zastavilo těsně u odhalených stydkých pysků. Rozesmál se. Takovou zábavu nezažil od té doby, kdy jeho pozornosti zabily poslední otrokyni.

„Vezměte si ty peníze,“ kňourala. „Vezměte si celý náklad, zlato, všechno, co chcete.“

„Vezmu,“ slíbil jí Legrange. „Ale nejdřív si vezmu své potěšení.“ Špička meče již zchladla. Strčil ji zpátky do železného koše s uhlíky, až se zase rozžhavila, a pak ji přidržel ženě před očima. „Vidíš to? Nezabije tě, ale způsobí ti takové utrpení, jaké sis ani neuměla představit.“

S čelem oroseným potem vzdorovitě zasyčela: „Jdi k čertu, kam patříš.“

Její odpor jen povzbudil Legrangeův apetit. Měl rád ženy, které mají ducha – bylo o tolik uspokojuvější, když je nakonec

zlomil. Olízl si rty a ochutnal krev. Z podpalubí slyšel výkřiky a řinčení zbraní, ale byl příliš zaujat zábavou, aby tomu věnoval pozornost. Nejspíš se tam jeho lidé perou o kořist. Vypovídá se s nimi později.

Hřbetem volné ruky si utřel ústa a tiše řekl: „Popálím tě, ženšká. Popálím tě a pak si tě podám a potom tě předhoduji svým chlapům, ať to s tebou skončí, jak se jim bude chtít.“

„Vytáhnout vesla,“ přikázal Tom tiše. Na jeho povel zvedli muži všech osm vesel, z nichž kapala voda, a uložili je podél boků. Jola z *Kentaury* se dostala pod černý trup pirátské lodi. Tom mírně pohnul kormidlem. Nad sebe se vůbec nedíval, snažil se co nejtišeji přirazit s člunem k boku většího plavidla. Aboli a Dorian na přidi namířili muškety k palubě *Bojovného kohouta*, kde se hrozivě rýsoval kanon upevněný na otočné lafetě. Kdyby na lodi zůstal jediný pirát, který se nepřesunul na kořist, mohl z nich jediným výstřelem nadělat sekanou.

Tom se ohlédl ke *Kentaurovi*, který se houpal na vlnách asi půl míle daleko. Piráti si šalupy nevšimli – anebo byli příliš zaujati drancováním, aby si s ní teď dělali starosti. Se Sárou a Yasmini nechal Tom jen dva muže. Jestli se jejich výprava nezdaří, jsou obě odsouzeny ke strašné záhubě... Vytlačil tu myšlenku z hlavy.

Před joly se s téměř neslyšným ťuknutím dotkla trupu pirátské lodi. Aboli zachytil provazový žebřík a ukázal nahoru. Tom zavrtěl hlavou. Blízko čáry ponoru se v boku trupu táhla řada poklopů, příliš nízko, aby to mohly být dělové střílny. Pochopil, že to nejspíš budou větrací otvory, památka na doby, kdy *Bojovný kohout* přepravoval otroky.

Tom vytáhl od opasku nůž a zkusil spáru nejbližšího poklopu. Když byli v podpalubí otroci, poklopy byly zevnitř zajištěny visacími zámky, ale s takovými detaily si piráti určitě nelámali hlavu. Čepel nože narazila na vnitřní petlici a Tom ji opatrně nadzvedl.

Petlice povolila. Tom otevřel poklop a nahlédl do šera nejnižšího podpalubí. Nikdo se neozval. Kývl na Aboliho, ať drží člun na místě, a vsoukal se dovnitř. Ostatní ho následovali a zbraně sunuli před sebou. Aboli se svými širokými rameny a mohutným trupem měl co dělat, aby se otvorem protáhl.

Nízké podpalubí bylo přečpané nejrůznějšími předměty. Tom se přikrčil, ale přesto se málem uhodil do hlavy o stropní trám. Prodíral se mezi kořistí a zásobami, které si tu piráti uložili, a postupoval ke světlu, jež pronikalo mříží z hlavní paluby. Aboli a Dorian mu kráčeli v patách, následováni zbytkem posádky *Kentaura*. Byl mezi nimi i Alf Wilson, který se plavil již s Tomovým otcem, a dva Aboliho synové Zama a Tula. Jejich oči v temnotě doslova hořely vztekem a nenávistí, když viděli svědectví otrokářské minulosti. Moc dobře si uvědomovali, že za jiných okolností mohli sami vězet přikovaní k železným kruhům, které dosud trčely z dřevěných stěn, a loď by je převážela přes oceán, aby je nakonec prodali jako zvířata kolonistům v Karibiku nebo v Americe – samozřejmě za předpokladu, že by plavbu přežili. Zdálo se jim, že pořád cítí zápach utrpení a lidského zoufalství vyvěrající z prken.

Tom vyšplhal po záďovém žebříku a opatrně vystrčil hlavu z poklopu. Ocítl se pod zadní palubou, těsně u posledního stěžně. Spatřil mrtvolu, které ležely jedna přes druhou na žhavém slunci spalujícím palubu. Všichni přeživší se přestěhovali na *Zámožnou vdovu*, aby ji vyplenili.

Tom pokynul svým lidem, ať ho následují na dělovou palubu. Ukázal na jeden z dlouhých kanonů, jehož hlaveň vyčnívala z otevřeného poklopu a málem se dotýkala trupu obsazené obchodní lodi.

Vydal tichý rozkaz: „Zajedte s ním dovnitř.“

Zama a Tula vyskočili k úvazníkům a táhlicím, které upevňovaly dělo k rámu lodi. Alf Wilson a další se k nim připojili a společně odtáhli dělo dozadu. Rachotilo na dřevěných kolech a zanechalo po sobě otevřenou střílnu jako obdélník světla. Tom jí prostrčil hlavu. Obě lodi se těsně přiblížily, trupy narážely do sebe. Mezi nimi se třpytil proužek hladiny.

Tom si rozepnul opasek. „Přidrž mě, Aboli.“

Aboli ho držel za nohy a Tom se vysoukal z otvoru, až se mohl dotknout druhého plavidla. Tak daleko na zádi nemělo žádné střílny. Nacházel se naproti zadním okénkům a nahlížel do kapitánovy kajuty. Za sklem se uvnitř pohybovaly postavy, které prohrabávaly interiér a hledaly cennosti. Tom ztuhl, ale piráti byli tak zabraní do práce, že si ho v temném stínu mezi trupy nevšimli.

„Pomoz mi s tím,“ požádal jeden z lupičů. „Je to zatraceně těžké.“

Rozbitým oknem se jeho hlas nesl zcela zřetelně. Tom se díval, jak se k němu připojil jiný muž. Společně zvedli okovanou truhlici a nesli ji ke dveřím.

Kabina byla prázdná. Tom se natáhl co nejdál a v duchu děkoval Abolimu za jeho silné paže, které ho přidržovaly. Protáhl ruku rozeklaným otvorem ve skle. Dával pozor, aby si o střepy neporezal zápěstí, uvolnil západku, zatlačil na okénko a otevřel ho.

„Pust,“ sykl tiše na Aboliho. Přidržel se okenního rámu a protáhl se do kajuty. Pád ztlumila hromádka polštářů s rozpáranými povlaky a vytrhanou náplní, jak piráti hledali cennosti.

Aboli mu podal oknem modrý meč. Tom si připjal pochvu a zkontroloval mechanismus pistole, zatímco jeho druhové jeden po druhém překonávali mezeru mezi plavidly. Když tam přelezli všichni, kajuta jim byla tak těsná, že se sotva mohli pohybovat.

Shora k nim dolehl výbuch smíchu. Tom uvažoval, co se tam asi stalo.

Dveře se rozletěly a na prahu stál pirát. Určitě loupil v důstojnické jídelně, protože v jedné ruce svíral hrst stříbrných lžiček a v druhé svícen.

„Co tu děláš? To je moje.“ Pak teprve v šeru rozeznal shromážděnou skupinu. „Kdo sakra jste?“

V kajutě nebylo dost místa, aby se někdo mohl rozmáchnout mečem. Aboli natáhl ruku svírající nůž a prořízl muži hrdlo. Pirát se skácel na podlahu a držel se za krk. Z rány bublala krev. Lžičky a svícen zarachotily na prknech.

„Za mnou, *Kentaure!*“ Tom se vyřítíl dveřmi na nižší palubu. Před ním se otevřela scéna krvavého masakru a naprosté zkázy. Muži vynášeli ze skladovacího prostoru balíky látek, zakopávali o mrtvolu, z natržených pytlů se na palubu sypalo vzácné koření. O kus dál vpředu kdosi otevřel soudek rumu a piráti se tlačili u otvoru, jímž proudila lihovina.

Nikdo nedržel zbraň a většina si ani nevšimla mužů vybíhajících z kajuty nebo si neuvědomila, kdo to je.

A to už se na ně řítíl přepadový oddíl z *Kentaury*. Dorian a Aboli byli zkušení válečníci, veteráni nesčetných bojů. Zama a Tula vyrostli na příbězích o válkách, v nichž bojoval jejich otec, a zapojili se do říše s dravostí mladíků, kteří poprvé ochutnali bitvu. Alf Wilson a zbytek posádky následovali Courtneyovy do více šarvátek, než si mohli zapamatovat. Přesně věděli, co mají dělat.

Piráti si sotva uvědomili, co se děje, než většina padla bez boje. Někteří se snažili bránit čímkoliv, co jim přišlo pod ruku – oháněli se navigačními knihami, korbely nebo balíky látek –, padali však jako přezrálé hrušky v bouři. Tom koutkem oka postřehl Doriana, který rychlými a přesnými pohyby postupoval kupředu. Jeden z pirátů držel v ruce nůž. Dorian ho máchnutím meče odzbrojil, stočil čepel, zabořil ji pirátovi mezi žebra a proklál mu srdce. Zkroucením zápěstí uvolnil zbraň právě včas, aby mohl ocelovou záštitou udeřit jiného nepřítele do obličeje. Muž odskočil. Dorian k němu vykročil a probodl ho.

Několika pirátům se však podařilo uniknout po předním můstku. „Na horní palubu!“ křikl Tom. Alespoň někomu z pirátů došlo, co se tu stalo. Kdyby se jim podařilo upevnit poklopy, výsadek z *Kentaury* by uvázl v pasti mezi dvěma palubami.

Tom se řítíl po kajutních schůdkách a bral zakrvácené stupně po třech. Nahoře se před ním objevil pirát. Tom sáhl levou rukou pro pistoli za opaskem. Na tak krátkou vzdálenost nemohl minout. Muž padal přímo na něj. Tom se mu vyhnul, přeskočil poslední schod a přistál na hlavní palubě.

Se všemi smysly nabuzenými vírem bitvy přelétl jediným pohledem celou scénu: houf vězňů zahnaných dozadu a ob-

klopených ozbrojenými piráty; kapitán s krvácejícím obličejem a pažemi sražený na kolena; žena v sukních roztržených až k pasu ležící na zádech a nad ní vousatý pirát, který jí mezi stehny držel hrot meče.

Tom vytasil druhou pistoli a vypálil. Příliš rychle: kulka minula cíl a zasáhl jiného muže. Velitel pirátů sebou škubl, se vzteklým zavrčením zvedl meč a chystal se ženu probodnout.

Zaburácel další výstřel. Dorian již také vyběhl nahoru a stál vedle Toma, z pistole v jeho ruce stoupal kouř. Pirátský kapitán upustil meč a zavrával, z prostřeleného zápěstí mu crčela krev.

Tom se na bratra zazubil. „Dobrá rána, Dorry.“

„Mířil jsem mu na srdce.“ Dorian schoval prázdnou pistoli za opasek a přehodil si meč zpátky do pravačky. Proti němu se vrhl pirát s píkou. Dorian uhnul ráně, vyvedl útočníka z rovnováhy a zaútočil mečem. Jeho špička proklála muži hrud' a celá zakrvácená vyjela na délku dlaně mezi lopatkami.

Aboli se zatím prosekal na zadní část paluby a Tom ho po žebříku následoval. Na zádi zuřila divoká šarvátka. S výkřiky „Bravo!“ a „*Zámožná vdova!*“ se posádka obchodní plachetnice obrátila proti vězňům. Nebyli ozbrojení, ale podařilo se jim piráty zaskočit nepřipravené. Mnozí se připojili k plenění, jiní zaujatě sledovali, jak si Legrange hraje se zajatky, někteří dokonce odložili zbraně. Teď se ocitli mezi dvěma ohni. Námořníci jim vykroutili meče z rukou nebo se na ně vrhli tělo na tělo, takže piráti nemohli dlouhé zbraně použít. Tom se pružně protahoval vřavou a hledal kapitána pirátů.

Nohou narazil na cosi měkkého, a když sklopil zrak, spatřil ženu, s níž si barbarský velitel tak krutě zahrával. Ležela schoulená do klubíčka a přidržovala si k tělu rozpárané sukně. Nedaleko ní Tom postřehl koš na oheň, v němž žhnuly rozpálené uhlíky. Stál na palubě všemi zapomenutý a kolem něho zuřila bitva.

I v žáru boje ucítil Tom poplašené zachvění. První a největší obavou každého námořníka je oheň, jediná pohroma, která může během několika minut změnit i tu nejpyšnější loď v hromadu černého popela.

Aboli rovněž zaznamenal hrozící nebezpečí. Zvedl koš za trojnožku a přehodil ho přes mezeru na pirátskou loď. Žhnoucí uhlíky se vysypaly na palubu, jeden přistál u stočeného lana, ale v tom povyku a lomozu na *Zámožné vdově* si toho nikdo nevšiml.

Tom stál nad ženou a jeho hrozivý zjev odrazoval každého útočníka. Neustále pátral zrakem po kapitánovi pirátů. Muži z *Kentaura*, posádka *Zámožné vdovy* a zbylí piráti bojovali na život a na smrt. Z podpalubí vybíhali jako krysy další piráti. Jejich proud neustával a bojovali s nevídanou dravostí jako lidé, kteří mohou ztratit úplně všechno.

A vtom se jako závanem větru začali vzdávat. Před Tomem se otevřel volný prostor, v němž mohl útočit a zabíjet. Postupoval a srážel protivníky, kteří před ním prchali. Chvilí si neuvedomoval, proč utíkají, ale pak to ucítil. Nebyl to štiplavý odér spáleného střelného prachu, který je dosud zahaloval, ale mocný, dusivý pach hořícího dřeva a dehtu.

Piráti polapení mezi rozzuřenými protivníky a hořící lodí spěchali nazpět, aby uhasili požár, který rychle zachvacoval jejich loď. Tom jednoho probodl, právě když se chystal skočit z hrazení *Zámožné vdovy*. Zřítíl se do mezery mezi plavidly a trupy, které se zrovna přiblížily k sobě, ho rozdrtily. Tom se podíval přes mezeru. Nad *Bojovným kohoutem* se vznášela mračna černého kouře, plameny olizovaly okrajníky a šplhaly po vzpěrách a přepážkách.

„Uvolněte ji!“ zařval Tom. Kdyby oheň přeskočil na *Zámožnou vdovu*, shořely by obě lodi. Zama se vrhl k lanům hákovačích kotev a začal je přesekávat útočnou sekerou. Připojili se k němu dva muži ze *Zámožné vdovy* se šavlemi, které zvedli z paluby.

Plameny šlehaly stále výš a lodě zůstávaly připoutány k sobě. Tom se podíval nahoru a viděl, že se ráhna *Zámožné vdovy* zasekla v lanové pirátské plachetnici a vytvořila tak mezi oběma plavidly visutý most.

„Dej mi tu sekeru!“ Vytrhl ji Zamovi z ruky, vrhl se k provozovým příčkám a začal šplhat, Dorian hned za ním.

Přehoupl se přes kryt žebrového článku a postavil se na ráhno. Jako kapitán vlastní plachetnice už dávno do lanoví nešplhal, ale ze své dovednosti nic neztratil. Doběhl na konec ráhna a prudkými seký se pustil do změti lan a plachet, do které se ráhno zamotalo. Pod ním zuřil požár a vysoko šlehající plameny mu olizovaly podrážky. V hustém kouři mu slzely oči. Dorian se k němu připojil, klečel na ráhnu a snažil se rozsek-nout uzel na lanech.

Přesto lodě dál setrvávaly ve smrtelném objetí.

„Proč nechce povolit?“

Dorian ukázal na lano, které se zamotalo kolem příčné spony. Vzal si od Toma sekeru a vydal se k němu.

Do ráhna cosi udeřilo. Tom ucítil vibrace ještě dříve, než uviděl díru v boku stěžně, těsně vedle Dorianovy nohy. Podíval se pod sebe a hustým dýmem spatřil na palubě *Bojovného kohouta* vůdce pirátů, který právě sklonil vystřelenou mušketu.

Chce nás oba zabít, blesklo mu hlavou. Bez váhání se rozběhl ke konci ráhna a přeskočil do lanoví *Bojovného kohouta*, zachytil se upínacího lana, zhoupł se a marně hledal oporu pro nohy. Sklouzl dolů tak rychle, že si spalil dlaně, a pokrčenýma nohama tvrdě dopadl na palubu. V kouři a chaosu si ho nikdo nevšiml. Posádka pobíhala s kbelíky a snažila se uhasit požár, jiní se pokoušeli spustit záchranný člun, který visel šikmo na závěsných lanech.

Legrange nabíjel mušketu. Tom na něho skočil. Oba upadli, Legrange zalehl mušketu svým tělem. Vzepřel se a pokoušel se útočníka ze sebe shodit, ale Tom ho vlastní váhou přitiskl k palubě a sáhl do punčochy pro nůž.

Legrange pod ním slepě máchal rukama, hrabal nehty o prkna a hledal jakoukoliv zbraň. Jeho prsty nahmataly sochor zapomenutý pod jedním z kanonů. Vší silou se rozmáchl a švihl železnou tyčí proti soupeřově hlavě. Tom v posledním okamžiku postřehl pohyb. Uhnul dozadu, takže mu sochor sklouzl po rameni, Legrange však získal tolik potřebný prostor. Vyklouzl zpod Toma, zvedl mušketu a vztyčil se. Namířil na soupeře a stiskl spoušť.

Ocel vykřesala z pazourku jiskru. Tom sebou trhl, ale zbraň naštěstí selhala. Legrange se vzteklym výkřikem obrátil mušketu, chytil ji za hlaveň a ohnal se po Tomovi.

Vítr odvál kouř. Za Legrangem Tom viděl, že se obě lodě od sebe odpoutaly. Dorian přesekl uzly a uvolnil *Zámožnou vdovou*. Tom se na ni musel dostat, ale kapitán pirátů mu blokoval cestu, oháněl se mušketou jako kyjem. Tom musel ustupovat a uhýbat, aby se vyhnul zuřivým úderům. Požár vítězil. Většina mužů se vzdala snahy o jeho uhašení a snažili se zachránit holý život. Legrange však stále útočil, příliš rychle, aby dal Tomovi šanci zvednout ze zaneřádné paluby nějakou zbraň.

Tom ustoupil o další krok a narazil na boční zábradlí. Vyskočil na ně a další zuřivý rozmach muškety ho o vlásek minul.

Snažil se udržet rovnováhu na úzké římse a podíval se pod sebe. Vítr loď pomalu odnášel. Uvědomil si, že kdyby spadl, dostal by se pod trup a jako břitva ostré vápencové destičky na schránkách vilejšů přísátých k opláštění by ho rozřezaly na cáry. Tedy pokud by si na něm dřív nepochutnali žraloci.

Legrange to také věděl. Na chvíli přerušil útok, aby si vychutnal situaci. Netušil, kdo je jeho soupeř, odkud se vzal nebo jak se dostal na loď, věděl však, že ho připravil o bohatou kořist – a pravděpodobně i o loď. Rozběsněný vztekem se po Tomovi ohnal pažbou muškety, aby ho srazil do moře.

Tom úder předvídal a skočil z hrazení. K Legrangeově úžasu se však nezřítíl do vln, ale zhoupł se do prostoru, vzlétl z boku lodi, jako kdyby mu narostla křídla.

Vůdce pirátů si nevšiml napjaté zdviže upevněné na konci ráhna vysoko nad palubou, které se jeho soupeř chytil. Tom dosáhl úvratě oblouku a začal se vracet jako kyvadlo, nabíral rychlost, již kymácející se trup dodal přídatný impuls. Přitáhl kolena k tělu, a když se přiblížil k Legrangeovi, prudce vykopl. Oběma podpatky zasáhl vůdce pirátů do čela a srazil mu hlavu dozadu tak brutální silou, že zřetelně slyšel praskání obratlů. Legrange zavrával a podlomily se mu nohy. Padl do poskakujících plamenů, které se k němu hnaly přes palubu a okamžitě ho pohltily. Jednu či dvě vteřiny měl Tom před očima děsivý ob-

raz člověka zahaleného ohněm. Hořely mu vousy, vlasy i šaty, na obličej naskákaly puchýře, kůže se začala kroutit.

Tom se znovu zhoupl, na konci oblouku se pustil a spadl do vody. Mohutnými rozmachy rychle překonal vzdálenost k *Zámožné vdově*, dříve než žraloci ucítili jeho krev. Dorian již čekal na dolní příčce provazového žebříku, aby mu podal ruku a pomohl mu nahoru.

„Kde je Sára a Yasmini?“ zasípal Tom, ještě než popadl dech. Zoufale se rozhlížel po hladině a pak vydechl obrovskou úlevou, když viděl, že *Kentaur* pluje v bezpečné vzdálenosti od hořícího trupu *Bojovného kohouta*.

Obrátil pozornost k pirátské lodi. Její stožáry obklopovaly ohnivé sloupy, plameny běžely po ráhnech, hltaly plátno plachet a brzy zarámovaly celé plavidlo. Muži skákali do vody, šaty jim hořely na zádech. Piráti, kteří uvízli na palubě *Zámožné vdovy*, nedopadli lépe. Posádka měla divokou náladu – jim se také nemělo dostat slitování, takže ani žádné nenabízeli.

„Měli bychom spustit člun,“ poznamenal Dorian a ukázal na piráty zmítající se ve vlnách. Z hladiny stoupaly zoufalé výkřiky, jak se k nim blížili nenasytní žraloci.

„Tím bychom jim moc velkou milost neposkytli. Kdybychom je zachránili, v Kapském Městě by je stejně pověsili,“ ušklíbl se Tom.

V tom okamžiku jim obrovský výbuch vysál vzduch z plic a vzápětí je ovanul rozzlobeným horkým dechem. Loď rozhoupala obrovská vlna a srazila muže na palubu. Z nebe přely ohnivé trosky. *Bojovný kohout* zmizel, zůstaly po něm jen ohořelé trámy plující po hladině.

Tom se zvedl. Teď už nemělo smysl rozhlížet se po přeživších. Síla výbuchu omráčila každého, kdo byl ve vodě, a všichni se utopili.

„Oheň se určitě dostal ke skladišti střelného prachu.“ U lodního boku se k nim připojil muž s tváří ošlehanou větrem. Kabát kdesi ztratil a krvácel z bodných ran na pažích a sečného poranění na líci. Tom v jeho obličejí rozpoznal autoritu velitele.

„Vy jste kapitán *Zámožné vdovy*?“

„Josiah Inchbird,“ představil se muž a ukázal na zbytky *Bojovného kohouta*, širokou plochu trosek pohupujících se na hladině. „Zaplatí pánbůh, že je po ní i po zlodějích, co se na ní plavili.“

Tom čekal na nějaký komentář k bitce a poděkování za pomoc, ale Inchbird nic dalšího neřekl.

„Ještě štěstí, že jsme byli na dohled, když vás přepadli,“ podotkl kousavě. „Zachránili jsme vaši loď.“

Inchbird okamžitě pochopil. „Žádný poplatek za záchranu nedostanete,“ upozornil Toma ostře.

„Piráti již vaši loď přemohli. Vzdali jste se,“ připomněl Dorian.

„Já jsem se nevzdal.“

„Ovšem vaše jednání svědčilo o opaku.“

„Jestli chcete trvat na nějakých nárocích, obraťte se na Admirální soud v Londýně.“

Tom nasucho polkl. Anglii opustil před patnácti lety jako uprchlík před spravedlností hledaný za vraždu svého nejstaršího bratra Billyho. Billy, poradný vztekoun s černým srdcem, chtěl Toma zabít a za jedné temné noci mu v temžských docích nastražil léčku. Tom ho v sebeobraně zabil, v temnotě ho vůbec nepoznal, ale to by před anglickým soudem moc neznamenalo. Kdyby se vrátil, čekala by ho katova smyčka.

Inchbird to nemohl vědět, vycítil však Tomovu slabinu. „Jestli chcete vznést nárok, rád vás na palubě své lodi dopravím do Londýna.“

„Riskoval jsem život, abych vaši loď zachránil.“ Mezi námořníky na palubě zaznělo vzrušení. *Kentaur* přirazil k lodnímu boku a Aboli pomáhal Sáře a Yasmini nahoru. „Riskoval jsem svou posádku, svou loď a svou rodinu,“ naléhal Tom.

Inchbird zmírnil odmítavý tón. „Musíte pochopit, pane, že mám svázané ruce. Kdybych teď cokoliv připustil bez konzultace s majiteli, už by mi nikdy nesvěřili velení. Kdyby záleželo na mně, dal bych vám za to, co jste pro mě udělal, všechno, co na lodi je. Ale o to budete muset požádat supercarga.“

Tom přikývl. Velitel odpovídal za loď, ale její obsah patřil supercargovi, důstojníkovi odpovědnému za lodní náklad. „V tom případě bych si měl promluvit s ním.“

Sára a Yasmini vyšplhaly po žebříku na palubu.

„Problém s muži je ten,“ podotkla Sára k Yasmini, „že po sobě pokaždé nechají hrozný brajgl.“ Otočila se k Inchbirdovi. „Omlouvám se, jestli vám můj manžel způsobil nějaké potíže.“

Inchbird se neobratně uklonil. „Právě jsme o tom mluvili.“

„Váš manžel nás všechny zachránil,“ ozval se jiný hlas. Po schůdcích vystoupila žena, kterou Tom zachránil před Legrangem. Měla hluboký, chraplavý hlas poznamenaný přízvukem, který Tom nedokázal zařadit. Převlékla se do nových šatů, protože ty staré jí vůdce pirátů rozpáral mečem. Byly to prosté šaty z kalika modré barvy, která jako by odrážela okolní mořskou hladinu, stažené pod plným poprsím. Vlasy měla vzadu svázané stužkou, zatoulaný pramen jí klouzal po krku. Nemohlo jí být moc přes dvacet, ale v obličeji se zračila síla a moudrost dalece přesahující její věk. Všichni muži na palubě na ni zírali. Před hodinou viděli odhalené nejintimnější partie jejího těla, ale ona teď snášela jejich pozornost s neochvějnou vyrovnaností.

„Doufám, kapitáne Inchbirde, že jste nezapomněl na slušné vychování,“ řekla. „Tito muži nám zachránili život a já ani nevím, jak se jmenují.“

Tom se zlehka uklonil. „Jmenuji se Tom,“ představil se. „Toto je můj bratr Dorian, jeho manželka Yasmini a moje žena Sára. Jsem rád, že jsme vám mohli být k službám.“

„Já jsem Ana Duarteová. A ti piráti by nás oloupili o všechno.“ Tělem jí projelo slabé zachvění. „Chápu, proč vám kapitán Inchbird nemůže nabídnout poplatek za záchranu své lodi. Já však nechci, abyste nás považoval za nevděčníky. Vyberte si, prosím, ze zboží, které tu piráti ponechali, cokoliv, co budete považovat za spravedlivou náhradu.“

Tom čekal, že Inchbird bude protestovat, kapitán však kupodivu mlčel.

„Vážím si vaší starostlivosti, madam, obávám se však, že supercargo nebude tak velkomyslný, pokud se týká jeho zboží. Zejména pokud je stejného mínění jako tady kapitán Inchbird.“

Naklonila hlavu. „To zboží je moje.“

„Vaše?“

„Já jsem supercargó.“

„Vy?“ Tom nedokázal skrýt úžas.

Sára ho dloubla loktem do žeber. „Tome Courtney, ty veliké děcko! Obchoduješ po celém pobřeží Afriky s každým domorodým náčelníkem, banditou a kanibalem, který je ochoten koupit tvé zboží. A teď tě vyvede z míry žena, která umí obchodovat?“

Yasmini a Sára si vyměnily pohled intuitivního porozumění, při kterém se Tom cítil jako neohrabaný hlupák. Upoután mezi ženami nepostřehl podivný pohled, jímž po něm kapitán Inchbird střelil, když Sára vyslovila jeho jméno.

Sára se zavěsila do manžela a odtáhla ho stranou. „Pojď,“ vybídla ho sladce. „Slečna Duarteová si dnes už dost vytrpěla i bez toho, abys na ni civěl. Vyberme si pár balíků látek, které ti zaplatí prach a střelivo, a pak necháme tyto dobré lidi pokračovat v klidné plavbě.“

Ve skutečnosti trvalo celý zbytek dne a ještě i ten následující, než se rozloučili. Sára a Yasmini ošetřovaly raněné, Tom, Dorian a Aboli pomáhali Inchbirdovým mužům opravit škody na *Zámožné vdově* a vztyčit nový stěžeň. Loď ztratila téměř polovinu posádky a muži z *Kentaury* museli vyspravit lanoví a plachtoví a zpevnit stěžeň, než se mohla znovu vydat na cestu.

„Ale do Kapského Města doplujeme, jestli vydrží počasí,“ prohlásil Inchbird. „A tam seženu náhradní posádku, abych doplnul do Londýna.“ Zbývala ještě spousta práce, ale Tom vycítil Inchbirdovu nedočkavost, aby byl ponechán se svou lodí o samotě, a respektoval ji. Rozloučili se tedy a *Kentaur* se odpoutal. Vítr zesílil. S nadcházejícím soumrakem stáli Tom a Sára u záďového zábradlí a dívali se, jak slunce klesá k neviditelnému africkému kontinentu na západě.

„Myslíš na tu Duarteovou,“ řekla Sára.

Tom sebou škubl. „Nemyslím.“

„Kdybychom měli syna, právě takovou ženu bych si uměla představit jako jeho manželku.“

Tom ji objal a přitáhl k sobě. Již od svatby se usilovně a zoufale pokoušeli o dítě. Před několika lety Sára otěhotněla při obchodní výpravě po řece Lunga a Tom cítil, že jejich život bude konečně naplněn. Jenomže potratila a od té doby zůstalo její lůno přes veškerou snahu prázdné.

„Nelituješ někdy, žeš nezůstal v Anglii?“ zeptala se. „Mohl ses oženit s krásnou devonskou dívkou a usadit se na High Wealdu s tuctem dětí.“

Pohládl ji po tváři. „Nikdy. A High Weald stejně patřil Černému Billymu.“ Podle zákona prvorozenectví přešel celý majetek na nejstaršího syna Billyho, který již byl ženatý s nejbohatší dědičkou z celého hrabství. Billy uspíšil otcovu cestu do hrobu, aby se zmocnil dědictví, i když nežil tak dlouho, aby si ho užil.

„Majetek určitě přešel na Billyho syna Francise.“ Tom se odmlčel, vzpomněl si na miminko s červenými tvářičkami v matčině náručí. „Touhle dobou je už dospělý a pánem na High Wealdu.“

Sára si uhladila sukni zvlněnou větrem. „Čas se k nám nezachoval moc vlídně, Tome Courtney.“

Hleděl na obzor, kde poslední jazyky slunečního svitu olizovaly moře. Podél trupu *Kentaura* šuměly vlny, jak si šalupa razila cestu na jihozápad ke Kapskému Městu na jižním cípu Afriky. K městu, které Tom po nuceném odchodu z High Wealdu pokládal za svůj provizorní domov. V Kapském Městě opraví loď a doplní zásoby, prodají zboží a nakoupí další – a o mnoho měsíců později vyrazí na novou cestu.

Povzdechl si. Ničeho ve svém životě nelitoval, ale na prostředí, v němž vyrůstal, nezapomněl. Velký starý dům; kaple, v jejíž kryptě snilo svůj věčný sen tolik Courtneyů; služebnictvo, které se staralo o jeho děda a jehož potomci budou jednoho dne pečovat o další generace dosud nenarozených Courtneyů. Pocit, že někam patří, že ať se rodinný strom rozroste do sebevětší dálky, pořád bude svými kořeny pevně vězet na jednom

místě. Sám se od tohoto stromu odřízl a dosud nenašel novou půdu, do níž by se přesadil.

Políbil Sáru na temeno. „Zajímalo by mě, co se stalo s malým Francisem,“ dumal.

Velký dům bičoval déšť. Kolem věžiček a štítových zdí se s vytím proháněl silný vítr a lomcoval okenicemi uvolněnými v závěsech. Všechna okna byla temná kromě poslední místnosti v prvním patře.

Tam, na krbové římse v hlavní ložnici, poblikávala a poprskávala jediná svíčka a vrhala do rozlehlé místnosti strašidelné stíny. Na židlích vedle krbu, v němž však oheň již před mnoha hodinami uhasl, seděly dvě postavy. Žena vyšívala, mladík předstíral, že v chabém světle čte knihu. Posledních patnáct minut ji měl otevřenou pořád na stejné stránce.

Žena vykřikla.

Její syn vzhlédl. „Stalo se něco, máti?“

Vysála si krev ze špičky prstu. „V tom světle nic nevidím, Francisi.“

Alice Leightonová – narozená jako Alice Grenvilleová a později provdaná jako Alice Courtneyová – se podívala na svého syna, dojatá výrazem jeho tváře. Dosud mu nebylo osmnáct, ale měl postavu dospělého muže, velkou a silnou. Avšak matce dělala starosti jemnost jeho srdce, strachovala se o synovu budoucnost v podlém širém světě. Jeho havraní vlasy lemovaly pohledný obličej s hladkou jantarovou pletí a třpytivýma tmavýma očima. Přes čelo mu visel nepoddajný pramen, který se téměř dotýkal levého víčka. Všimla si, jak se na něho dívají dívky ve vesnici. Stejně se ona kdysi dívala na jeho otce.

Okenice tloukly do rámců, jako kdyby na dveře bušil samotný ďábel. Francis sklapl knihu a dlouhl pohrabáčem do ohniště. Prohrábl jen studený popel.

„Nevíš, kde je otec?“

Jeho otec – technicky vzato nevlastní, i když jiného nepoznal – strávil většinu posledního týdne zamčený v knihovně

a probíral papíry, které jim odmítal ukázat. Francis se jednou pokusil k němu přiblížit, ale sir Walter mu vynadal a zabouchl za ním dveře.

Alice odložila vyšívání. Tmavé vlasy jí předčasně prokvetly šedinami, přes lícni kosti se napínala zšedlá kůže. Francis si pořád pamatoval, jak byla kdysi krásná a veselá. V jeho nejranějších vzpomínkách se matka vracela z nějakého plesu nebo večírku a zašla k němu do dětského pokoje, aby ho políbila na dobrou noc. Celá zářila, oči jí jiskřily. Když se naklonila nad jeho postýlku, cítil vůni jejího parfému a blaženě vnímal dotek broskvově jemné pleti na líčku i diamanty, které se jí ve svitu svíčky třpytily na hrdle. Ty diamanty prodala jako první.

Prázdným domem zaduněla rána, roztřásla podlahu a zbortila hromádku vyhaslých uhlíků. Francis vyskočil ze židle.

„Že by hrom?“ zapochybovala Alice.

Zavrtěl hlavou. „Ani hrom, ani okenice. Znělo to zezdola.“

Prošel dlouhou galerií a sestoupil po majestátním schodišti. Ze svíčky stekl horký vosk a popálil mu prsty, stříbrné svícny už v High Wealdu dávno chyběly. U paty schodiště se zastavil a nasál nosem vzduch. Kdysi chodíval často na lov a sledoval výcvik místní milice, takže dobře znal pach spáleného střelného prachu, ale v domě ho dosud nikdy necítil.

Hrud' se mu sevřela obavami a srdce se prudce rozbušilo. Spěchal přes halu ke dveřím knihovny. „Otče?“ zavolal. „Otče, jsi v pořádku?“

Odpověděl mu pouze déšť pleskající do oken. Zkusil kliku. Zamčeno. Klekl si a přiložil oko ke klíčové dírce, ale zasunutý klíč mu bránil ve výhledu.

„Otče?“ zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji. Poslední dva týdny otec prakticky bez přestávky pil. Možná ztratil vědomí.

Francis odložil svíčku, sáhl do kapsy pro zavírací perořízek a odklopil čepel. Jemně ji vsunul do klíčové dírky a hrál si s klíčem tak dlouho, až uslyšel, jak na druhé straně spadl na podlahu. Staré dveře měly nad prahem na palec širokou mezeru. Francis sundal z věšáku na klobouky v rohu haly jezdecký bič, vsunul ho pod dveře a na druhý pokus klíč vyhrábl.

Odemkl dveře a otevřel. Svíčka odsunovala stíny, když mladík pomalu kráčel dlouhou místností. Vzpomněl si, že jako dítě se tady klouzal po naleštěných podlahových prknech. Po mnoha letech zanedbávání byla teď drsná a popraskaná, trčely z nich třísky. Stěny lemovaly prázdné police, knihy museli prodat jako skoro všechno ostatní. Francis viděl na omítce stíny v místech, kde byly kdysi vystaveny meče a štíty, pyšné erby a znaky Courteneyů. Jako stříbro a broušené sklo i ony skončily u kupců.

Na vzdáleném konci místnosti stál starý dubový stůl pokrytý papíry, v jejichž středu trčela otevřená láhev vína. Žádná karafa, žádné skleničky. Na židli za stolem seděl otec zhroucený na stolní desku, jako kdyby usnul. Po papírech se rozlévala tmavě červená kaluž.

Francis se na okamžik zastavil a pak se rozběhl. Přiskočil k otci a prudce ho posadil. Použil větší sílu, než zamýšlel, židle se překotila a bezvládné tělo žuchlo na podlahu s jednou rukou nataženou k pistoli, která ležela opodál.

Francis potlačil nutkání ke zvracení. „Otče?“

Než ho zničila ta prokletá závislost, býval sir Walter Leighton krásný muž. I ve smrti nesla jeho tvář stopy nezdolné energie, kterou si mladík tak dobře pamatoval, energie muže, který ho jako malého vyhazoval do vzduchu a zase chytal, který se vsadil o guineu, že na koni přeskočí plot, nebo se náhle rozhodl pro výlet do Londýna. Nyní na Francise zíraly modré oči bez života, jako by prosily o odpuštění. Zepředu vypadal nedotčeně, jen blíže k temeni byly vidět okraje rozeklané krvavé rány, kde mu kulka z pistole vystřelila mozek.

Za Francisovými zády zazněl pronikavý výkřik. Otočil se. Alice stála jako socha s dlaní přitisknutou k ústům a třeštila oči na mrtvé tělo na podlaze.

„Říkal jsem ti, ať počkáš nahoře,“ utrousil Francis celý zdrčený, že matka musela tohle vidět. Přiskočil k ní a objal ji, přitiskl si její obličej k rameni, aby jí zastřel výhled.

„Proč to udělal?“ vzlykala mu do košile.

Francis ji nasměroval ke koženému křeslu a přiměl ji, ať se posadí tak, aby pohled na otce zakrývala stolní deska. Alice si

přitáhla šál kolem těla a neodvažovala se syna následovat, když se vrátil k psacímu stolu.

Francis popadl papír, který ležel na vrcholu hromádky, a přidržel ho na světle. Byl to dopis od právníka z londýnské firmy, o níž mladík v životě neslyšel. Pročítal bombastické právnické fráze a snažil se pochopit. Jeden odstavec jako by na něj přímo vyskočil.

Pokud tyto dluhy neuhradíte do půlnoci devatenáctého dne měsíce října tohoto roku, nezbude mi nic jiného než vyslat soudní vykonavatele, aby na úhradu řečeného dluhu zabavili svrchu zmíněnou nemovitost, a to včetně veškerého zařízení a vybavení.

„Mluví o High Wealdu,“ uvědomil si Francis. „A devatenáctého je dnes.“ Vzhlédl k hodinám na krbové římse. Bylo později, než si myslel. Zvonek ve vížce kapličky na kopci už jistě odbil jedenáctou, i když to v té bouři neslyšel. Polila ho hrůza. „Do hodiny jsou tady.“

Znovu se zadíval na otcovu mrtvolu a vztek, který v něm narůstal, potlačil smutek. Už si ani nepamatoval, kdy si poprvé uvědomil, že jeho nevlastní otec je chorobně závislý hráč. Stříbrné nádobí zmizelo bez vysvětlení z kredence a někdy se po několika měsících stejně záhadně zase objevilo. Karetní partie v salonu, kam nesměl nikdy vstoupit, trvaly tak dlouho, že hráče slyšel, ještě když se ráno probudil. Otcovy změny nálady, kdy byl řadu týdnů uzavřený a mlčenlivý, a potom zase veselý a rozjásaný a nosil Alici a synovi nejružnější dárky. Podivní muži, kteří se v kteroukoliv denní či noční hodinu objevovali u domovních dveří a Francis je pozoroval příkrčený za zábradlím na podestě prvního patra. A hádky, jež následovaly, kdy Alice křičela na manžela za zavřenými dveřmi ložnice.

Ale ani ve snu by ho nenapadlo, že by mohlo být tak zle. Do mem zaznělo hlasité bušení a mladík se lekl, že už přišli soudní vykonavatelé, ale zatím to naštěstí byly jen okenice. Pohled na hodiny mu prozradil, že zbývá patnáct minut.

„Musíme jít!“ zvolal. Zvedl matku z křesla a zavedl ji zpátky nahoru, cestou zamkl vchodové dveře. Alice byla bledá, ruce měla studené jako sklo. „Posbírej si věci, co můžeme odnést.“

Apaticky přistoupila ke skříni a vytáhla z ní nějaké šaty a kabátky. Francis zatím odešel do svého pokoje a uložil skrovný osobní majetek do cestovního vaku. Zdálo se mu, že slyší od-
tikávat vteřiny.

Spěšně se vrátil k matce a našel ji sedět na posteli s nebesy obklopenou šatstvem.

„Pojď,“ naléhal nelítostně. „Budou tu každou minutu.“ Začal strkat její věci do vaku. „Kdyby tak otec...“

„Nenazývej ho otcem,“ zašeptala. „Sir Walter nebyl tvůj otec.“

„Já vím, ale vždycky jsi říkala, že mu můžu...“

„Mýlila jsem se. Provádala jsem se za něho, protože jsem ovdověla a tys potřeboval otce. Po Williamově smrti mě moje rodina vydělila, dokonce mu ani nešli na pohřeb. Otec mě nenáviděl, že jsem si vzala neurozeného muže, přestože pocházel z bohaté rodiny Courtneyových. A potom okolnosti Williamovy smrti, skandál, který ji provázal... Nikdy mi neodpustil.“

„Nikdy jsi mi to neřekla.“

„Byl jsi nevinné dítě, které už tak hodně trpělo. Sir Walter Leighton byl hodný, příjemný člověk a často mě rozesmál. Jeho skutečnou povahu jsem tehdy nepoznala. Stejně jako jsem neznala tvého otce, dokud nebylo příliš pozdě.“

„Ale vždycky jsi mi tvrdila, že můj otec, opravdový otec, William Courtney byl slušný člověk. Šlechetný, laskavý muž.“

Oblíčeť se jí nakrabatil. „Ach, Francisi, to všechno byly lži. Nesnesla jsem představu, že bys trpěl vědomím, co byl William Courtney zač. Surovec s černým srdcem, který málem tančil radostí, když zemřel jeho otec, který mě často do krve zmlátil a byl by mlátil i tebe, kdyby žil. Moc nechybělo a byl by zabil vlastního bratra Thomase.“

Francisovi se podlomila kolena a ztěžka dosedl na lůžko. Z očí mu vyhrkly slzy vzteku. „Ne, byl to přece Thomas, kdo zabil jeho. Řeklas mi to, máti. Řeklas mi to.“

„Ano, je to tak, Thomas Williama skutečně zabil,“ přiznala. „Ale bylo to v sebeobraně.“

„Bylas u toho?“ dožadoval se Francis. „Vidělas to?“

„William odjel do Londýna a už se nevrátil. Povídalo se, že ho zabil Tom, ale já jsem věděla, že pokud je to pravda, musel ho William vyprovokovat. Tom by nedokázal chladnokrevně zabít vlastního bratra.“

Francis se ztěžka nadechl. „Určitě ho zabil.“

Ze zdola zaznělo hlučné bušení a tentokrát se nedalo s ničím splést, byl to zvuk těžké pěsti na těžkých dveřích. Francis slyšel tlumené výkřiky a rachocení, jak kdosi zkoušel kliku.

Alice přitiskla syna k sobě. „Už jsi téměř dospělý. Už je čas, aby ses dozvěděl pravdu.“

„Ty lžeš!“ Setřásl její ruku a popadl vak. Ze zdola se rozlehlo další rozzlobené bušení. „Dnes už jsem ztratil jednoho otce. A ty se teď pokoušíš pošpinit a zničit památku toho druhého.“

„Otevřete!“ volal kdosi tak hlasitě, že přehlušil i bouři. „Otevřete jménem zákona.“

Francis vykročil ke dveřím ložnice. „Musíme jít. Jestli nás tu najdou, všechno nám vezmou.“

„Já zůstanu.“ Alice si omotala širokou šálu těsně kolem těla. „Nevezmou přece chudé truchlící vdově střechu nad hlavou. A když je Walter mrtvý, nemůžou jeho dluhy tak snadno vymáhat. Co se týká tohoto domu, ať si ho nechají. Kromě tebe, můj drahý, mi přinesl jen samé ztráty a trápení.“

Hleděl na ni a smutek mu přehlušil všechny myšlenky. Chtěl něco říct, ale staženým hrdlem neuniklo jediné slůvko.

„Otevřete!“ křičel výhružný hlas od hlavního vchodu.

Francis se rozběhl. Seběhl po zadním schodišti a přes ztichlou kuchyň se dostal na dvůr u stájí. Všechny štolby a podkoní dávno propustili, plnokrevníky, na nichž jako mladší jezdíval, prodali. Zůstal jediný kůň, kaštanový valach Hyperion, kterého mu nevlastní otec daroval k třináctým narozeninám. Stál osamělý ve stáji a radostně zaržál, když uslyšel Francise přicházet.

Francis rozžal lucernu a rychle koně osedlal. Soudním vykonavatelům nepotrvá dlouho, než se při hledání otevřeného

vstupu dostanou k zadnímu traktu domu. Z háku na stěně svěsil pláštěnku z voskovaného plátna a vyvedl valacha na dvůr.

Stála tam temná postava a čekala na něho.

„Máti?“ Při pohledu na ni, na šedivý přízrak před stájí, jeho zloba rázem roztála. Tiskla si ke štíhlému tělu promočené šaty jako malá holčička ztracená v dešti. V ruce držela malý sameťový váček.

„Nemohla jsem tě nechat odejít bez rozloučení.“

Objal ji. „Sbohem, máti.“

„Kam půjdeš?“ Musela mu křičet do ucha, aby ji v rachocení hromu slyšel.

Do té chvíle na to nemyslel – ale jakmile to udělal, znal odpověď.

„Jediný příbuzný, který mi na světě zůstal, je strýc Guy v Bombaji. Zajdu do kanceláře Východoindické společnosti v Londýně a požádám o místo. A taky o volnou cestu na jedné z jejich lodí.“ Ohlédl se na velký dům přetékaající vzpomínkami. „Třeba se mi podaří získat majetek a jednoho dne se vrátím a koupím High Weald nazpět.“

V prstech kroutila šňůrkou na sametovém váčku a snažila se ukrýt bolest v srdci při myšlence, že její jediný syn odjede tak daleko.

„Je to dobrý plán. Ale se strýcem Guyem buď opatrný. Možná ti to připadne neuvěřitelné, ale když ti byly dva roky, byl jsi mimo členy správní rady největším akcionářem Východoindické společnosti. Tvůj dědeček Hal nashromáždil více než dvacet tisíc akcií, a když William zemřel tak brzo po svém otci, všechny připadly tobě. Měly zůstat v majetku svěřeneckého fondu, ale Guy nám poradil, abychom je prodali. Poslechla jsem jeho radu, ale od té doby si pořád lámu hlavu, jestli s námi tehdy jednal poctivě. Kdybychom ty akcie ponechali ve fondu, Walter by se k nim nikdy nedostal. Ovšem když jsme je převodli na hotové peníze...“

Povzdechla si. Ať měl William jakékoliv chyby, při odchodu z tohoto světa ji opustil jako jednu z nejbohatších vdov v Anglii. Její druhý manžel toto dědictví během následujících pat-

nácti let proměnil v žal a dluhy. Jak teď může po Francisovi žádat, aby zůstal? Tady už pro něj nic nezbylo, o to se sir Walter postaral.

„Vezmi si tohle,“ podala mu sametový váček. Děšť promočil látku a mladík uvnitř nahmatal cosi tvrdého a těžkého. Otevřel váček.

Po chudobě a strádání uplynulých měsíců si najednou připadal jako v nebi. V matném svitu stájové lucerny spatřil velkou zlatou medaili ozdobenou reliéfem lva s huňatou hřívou. V tlapách držel stylizovanou zeměkouli a z modré emailové plochy znázorňující nebesa zářily diamanty hvězd.

„Co to je?“

„Odznak řádu svatého Jiří a svatého grálu. Courtneyové ho nosili po více generací, než dokážu spočítat. Teď patří tobě.“

„Ale...“ Jeho mozek stále odmítal pochopit, připadal si jako vyhladovělý ubožák, který se náhle ocitl na hostině. „Musí stát hotové jmění. Jenom ty diamanty... Kdybychom ho prodali, mohli bychom udržet High Weald.“

Podívala se mu do očí. „Ne. Tento řádový odznak ztělesňuje čest Courtneyů. Nesmíš ho ztratit, ať tě osud zavede kamkoliv.“

Výkřiky se přiblížily, zněly již vedle domu. Alice mu zavřela dlaně kolem váčku a políbila ho.

„Jdi. V Londýně se obrať na sira Nicholase Childse. Byl přítelem tvého děda a stále zastává mocné postavení ve Východoindické společnosti. Pokud ti může někdo pomoci, je to on.“

Francis navštívil Londýn již mnohokrát jako chlapec, ale pokaždé jen s rodiči. Cestovali dobře odpruženým kočárem, kočí jim práskáním biče uvolňoval cestu a na každé zastávce se o ně starali sluhové. Teď mu cesta trvala skoro týden, sedm dlouhých a pomalých dnů, kdy překonával rozbahněné stezky a bojoval s nestálým podzimním počasím. Spával v příkopech a koně uvazoval z dohledu za živé ploty, neustále se třásl strachem, aby ho někdo nepřepadl a nenašel červený sametový váček schovaný za košilí.

Jednoho rána jej nedaleko Salisbury probudila hlídka šerifových mužů, kteří ho označili za tuláka a zloděje koní a pronásledovali ho přes několik polí, než se mu konečně podařilo uniknout. V Richmondu utratil poslední mince za pytlík ovsu pro Hyperiona a džbánek slabého piva pro sebe. Když dorazili do Londýna, byl kuň téměř chromý a mladík pokrytý blátem.

Město koně děsilo. Davy lidí a hluk, kočáry a káry rachotící po kamenné dlažbě. Francis musel sesednout a vést Hyperiona za uzdu, šeptat mu do ucha uklidňující slůvka. Na rušných ulicích si ho většina lidí nevšímalá, neuniklo mu však, jak se na něho dívají – otrhaný kluk s pěkným koněm. Zrudl ponížením, když v jejich očích četl podezření. Ještě nikdy se necítil tak osamělý.

Konečně našel nájemní stáj. Štolba si ho přeměřil jediným pohledem a prohlásil, že musí zaplatit dopředu. Poplatek za ustájení bude dělat pět šilinků.

Francis si poklepal po kapsách. „Ale já nic nemám.“

„V tom případě pro tebe taky nic nemám.“

„Prosím vás.“ Snášela se noc a při pomýšlení, že se bude tímhle nepřátelským městem plahočit až do rána, se Francisovi udělalo zle. „Do zítřka ty peníze seženu.“

Štolbovým obličejem se mihl prohnáný výraz, s nímž vyhodnotil mladíkovu zoufalství. „Mohl bys toho koně prodat.“

Francis se otrásl zděšením. Otevřel ústa, aby nabídku odmítl, ale nezmohl se na slovo. Co vlastně čekal? Jestli má začít nový život v Indii, stejně by si koně nemohl vzít s sebou.

Z očí mu vyhrkly slzy, ale odmítl se podvolit pláči. „Kolik?“

„Nebude pro mě. Najdu kupce. A než se mi to podaří, můžu zůstat tady.“

Francis objal koně kolem krku a zabořil obličej do husté hřívy. Hyperion zařehotal, byl rád, že má zase kolem sebe známé pachy a zvuky stáji.

„Můžu aspoň dostat na noc postel?“

Štolba si ho prohlédl od hlavy k patě. „Můžeš si lehnout ve stáji.“

Francis špatně spal a probudil se brzo. Vodou ze žlabu se umyl, co nejlépe to šlo, a kartáčem na hřebelcování koní zbavil oděv nánosů bláta. Moc to nepomohlo. Kráčel po Cheapside a občas se zahlédl ve výkladní skříni. Pokaždé smutně zkrřivil tvář. Černé vlasy mu trčely na všechny strany, pod očima mu visely váčky barvy podlitin, tváře potemněly týdenním adolescentním strništěm. Šaty měl potřhané, a přestože se mu je podařilo kartáčem jakž takž vyčistit od nejhoršího bláta, zůstaly na látce světlé skvrny. Dírou v pravé botě mu vykukoval palec.

Chystal se navštívit jednoho z nejbohatších mužů v Londýně. Sir Nicholas Childs vybudoval Východoindickou společnost z malé firmy vlastněné několika podnikatelskými dobrodruhy, kterou změnil na mamutí podnik, jenž ovládal polovinu světového obchodu. Jeho jméno znal Francis od nepaměti, ovšem kdykoliv se on nebo jeho nevlastní otec o magnátovi zmínili, matka pokaždé zavedla řeč jinam.

Dům na Leadenhall Street znal snad každý Londýňan a Francis se snadno doptal na cestu. Na přízemí nebylo nic zvláštního, dřevěné okenice a dvojité dveře pobité železnými hřeby bránily náhodným kolemjdoucím nahlédnout do interiéru. Jedinou ozdobu představovaly umně tesané orientální sloupy střežící vchod a portýr v livreji. Když jste však zvedli oči, začali jste si všímat detailů, které naznačovaly něco velkolepějšího. Z prvního patra shlížel do ulice dřevěný balkon a za ním se rýsovaly prosklené galerie, nad ním se na dřevěném obložení stěn skvěl impozantní královský erb. A když jste zvrátili hlavu úplně dozadu, spatřili jste římsu pomalovanou křiklavými nástěnnými malbami lodí s napnutými plachtami na blankytném moři zčeřeném vlnami, obklopených dovádějícími delfíny. Průčelí korunovala socha skromného alžbětinského námořníka rozhlízejícího se po londýnských věžích a komínech.

Kdo dům neznal, mohl si ho snadno splést s vesnickým hokynářstvím, které se nějakým zázrakem dostalo do velkého města. Ve skutečnosti v něm sídlil hlavní stan skupiny mužů, kteří patřili k nejmocnějším na světě.

Francis váhal a sbíral odvalu. Konečně přistoupil k portýrovi.

„Informujte, prosím, sira Nicholase, že si s ním v naléhavé záležitosti přeje mluvit Francis Courtney.“ Mladíkovi se úzkostí chvěl hlas a trpce litoval, že zní jako dětský.

Portýr na něj kárávě shlédl z výšin svého důležitého postavení. „Sir Nicholas Childs má dnes moc práce. A sir Francis Courtney zemřel za panování dobrého krále Karla.“

„Jsem jeho vnuk. A moc vás prosím, potřebuju nutně mluvit se sirem Nicholasem.“ Pokusil se proklouznout těžkými dveřmi, ale masitá paže mu zahradila cestu a odstrčila ho zpátky na ulici.

„Sir Nicholas nepřijímá návštěvníky.“ Portýr zdůraznil každou slabiku tím, že bodl ukazovákem mladíka do hrudi. „A jestli budeš dál blokovat dveře, nechám tě obvinít z tuláctví.“

Francis ustoupil na druhou stranu ulice do stínu kavárny. Oknem viděl muže usazené kolem stolků. Někteří byli zabraní do vážné debaty, jiní četli noviny a usrkávali z kouřících šálků horkou kávu. Nedělilo ho od nich víc než skleněná tabule, ale připadlo mu to jako jiný svět.

Projela jím vlna bezmocného vzteku, roztřásla ho do morku kostí. V minulých několika letech se mockrát cítil jako ubožák, který nemá vůbec nic. Nikdy si neuvědomil, kolik toho má. Nyní viděl s hořkou průzračností zoufalství, jak bezmocnou troskou se stal. Bez peněz není možné vůbec nic. Jejich nedostatek mu zabil nevlastního otce, jeho samotného odloučil od matky a připravil o domov, o koně – o všechno kromě šatů a emblému, který si pověsil kolem krku.

Znovu se podíval na návštěvníky kavárny a představil si sám sebe mezi nimi, jak zasypává kolegy obchodníky vyprávěním o výdělečných investicích, o zisku a obrovském bohatství, které nashromáždil v obou Indiích. Udělá cokoliv, co bude nutné, aby se dostal mezi ně. Bude se plavit třeba na druhý konec světa, snášet jakékoliv příkoří, riskovat každé nebezpečí. A kdyby k dosažení úspěchu musel někoho zabít, nezaváhá, i když se při té představě zachvěl. Přisahal, že získá majetek, nebo při jeho dobývání zemře.

Posadil se na dláždění a čekal. Pokaždé když se dveře kavárny otevřely, zavanuly k němu vůně, při nichž se mu sbíhaly sliny. Ráno pokročilo a kolem začali procházet lidé s čerstvým pečivem a horkými karbanátky. Francis omdlával hladem. Váček kolem krku mu připadal těžší a těžší. Jeho obsah je tak cenný, ale nemohl ani pomyslet na to, že by ho prodal. Napadlo ho vrátit se do stáje a zeptat se, zda už štolba prodal Hyperiona, nechtěl se však vzdát naděje na setkání se sirem Nicholasem.

Netušil, podle čeho by ho mohl poznat. Matka mu řekla, že Childs byl přítelem jeho dědečka Hala, takže teď už je určitě hodně starý. Sledoval, kdo do domu na Leadenhall Street přichází a kdo z něj vychází. Starší muži v dokonalých parukách, mladší muži shrbení pod tíhou brašen plných účetních knih a dokumentů. Kdykoliv se otevřely dveře, vyšel z nich portýr a zadíval se na něho, ale Francis se bál přejít ulici. Jednou se mu zdálo, že na něj hledí jakýsi muž ze stínu balkonu v prvním patře, ale než si ho mohl pořádně prohlédnout, neznámý zmizel v budově.

Říjnový den se pomalu vlekl ke konci. Stíny se prodlužovaly, kostelní zvony svolávaly k večerním modlitbám. Francis začal přemýšlet, kam se uchýlí na noc a kde by se mohl najíst. Na dopolední sny o obchodování a bohatství dávno zapomněl. Teď už netoužil po ničem než po jídle. Dotkl se sametového váčku, který mu mírně nadzvedával košili na prsou. Nedaleko nájemní stáje viděl zastavárnu, tam by jistě dostal dobrou cenu. Jen na několik dní, než dostane peníze za Hyperiona... Hned se však za svou slabost zastyděl.

Ztracený v myšlenkách Francis nepostřehl, že k němu spěchá portýr, dokud nedošel do poloviny ulice. V ruce držel palačinku zabalenou v ubrousku.

„Dívám se na tebe celý den. Vůbec nic jsi nejedl.“

Francis mu málem vyrval palačinku z ruky. Zakousl se do ní, příliš hladový, aby vnímal sladkou chuť cukru a mandlí, jimiž si naplnil ústa.

Hladově hltal a nevšiml si dvou mužů, kteří doprovázeli portýra přes ulici. Zaznamenal je, až když mu silné ruce sevřely

paže, další ruka se mu přitiskla na ústa a portýr mu podržel pod bradou obušek. Zakuckal se. Nedojedaná palačinka spadla do prachu, kde ji rázem rozdupaly boty pobité cvočky.

Bojoval, ale neměl šanci. Portýr a jeho muži ho odvěkli přes ulici do budovy a Francis nemohl ani vykřiknout. Jestli některý kolemjdoucí postřehl, co se stalo, měl dost rozumu, aby se nezastavoval.

Uvnitř byl dům mnohem větší, než se zdál z ulice. Muži táhli Francise dlouhou chodbou načichlou hřebíčkem a pepřem a pak po mnoha schodech nahoru. Mladík slyšel smích a rozhovory, ale všechny dveře zůstávaly zavřené a nikdo z nich nevyhlédl.

Zastavili se v nejvyšším patře před dveřmi s mosaznou klikou ve tvaru lva cenícího zuby. Portýr uctivě zaklepal. I on jako by zaváhal, než je otevřel, jako kdyby se blížil k doupěti krvelačné šelmy.

Uvnitř panovalo temné šero, vzduch byl horký a vlhký jako ve skleníku. Na krbovém roštu plápolal malý oheň a na velkém psacím stole u zadní stěny hořela svíčka, ta však sváděla marný boj s temnotou místnosti s okny zataženými závěsy. Stěny jako by se nakláněly dovnitř, od podlahy ke stropu na nich visely obrazy lodí a bitev v ozdobných pozlacených rámech. Vzduch páchl hnilobou, jako kdyby tam někde ležel dávno zapomenutý kus masa. Francis se snažil proniknout zrakem tmu, nikoho však neviděl, jen rozložitou kupku za stolem, která připomínala hromadu odloženého špinavého prádla.

Útočníci ho vtáhli do místnosti a uctivě smekli čepice. Francis ztratil rovnováhu, zavrával a málem spadl. Promasíroval si hrdlo.

Za stolem se ozval vlhký, chraplavý kašel a hromada se začala pohybovat. Francis, jehož oči se zatím přizpůsobily hustému šeru, si uvědomil, že je to člověk. Byl to mohutný muž s obrovským břichem. Přes kolena měl položenou deku a přes ramena přehozený župan. Krk se ztrácel pod kaskádou roztřesených brad. Na špatně oholené hlavě tu a tam trčely chomáčky

bílých vlasů jako ostny bodláku. Těžce povislé tváře protkávaly popraskané žilky. Jen oči, utopené hluboko v záhybech kůže, zůstaly jasné a živé.

„Kdo jsi?“ zeptal se muž důrazně. Nevstal a Francise napadlo, že by to zřejmě ani nedokázal. Později se dozvěděl, že železné kruhy, které visely z opěradel, sloužily k tomu, aby ho sluhové mohli při těch vzácných příležitostech, kdy opouštěl svou kancelář, přenášet. Povídalo se, že když chtěl Childs na velkou, potřeboval tři statné muže, aby ho tam odnesli, a když skončil, musel mu někdo utřít zadek, protože si tam sám nedosáhl.

Jeden ze strážných přiskočil k Francisovi a praštil ho pěstí do břicha. „Odpověz, když se tě sir Nicholas na něco ptá!“ vyštěkl.

Francis chtěl promluvit, ale úder mu vyrazil dech.

„Kdo tě poslal? Byl to Norris a jeho banda z Dowgate?“

„Kdo?“ zasípal Francis. „Nikoho toho jména neznám.“

„Nesnaž se mě obalamutit, chlapče.“ Sir Nicholas pohlédl hlavou a Francise zasáhla další rána do žaludku, až se musel předklonit. „Celý den jsi sledoval tento dům. Pro koho mě špehuješ?“

„Já nikoho...“

„Jsou to ti zatracení vetřelci? Dobře vědí, jaké by pro ně mělo následky, kdyby se mi pokusili ukrást můj podnik. Jestli je chytím, spálím jim lodě a je pošlu shnit do indického vězení.“

„Prosím vás,“ zasténal mladík, když ho další brutální rána zasáhla do ledvin. „Jsem Francis Courtney. Poslala mě za vámi moje matka.“

Obličej sira Nicholase zbrunátněl vztekem. „Co je to za neslýchanou drzost? Sir Francis Courtney zemřel před téměř padesáti lety.“

„Byl to můj pradědeček.“ Francis šmátral pod košilí pro sametový váček. Strážný si myslel, že sahá pro zbraň. Podkopl mladíkovi nohy, srazil ho na podlahu a nakopl ho do žeber.

Francis vyňal váček. Strážný mu ho vytrhl a škubl za šňůrku. Na podlahu se skutálela medaile se lvem držícím ve spárech zeměkouli.

Strážný znovu zvedl pěst.

„Stop!“ zvolal sir Nicholas. „Podejte mi to.“

Dva muži drželi Francise, portýr se shýbl pro medaili se lvem a položil ji na psací stůl. Sir Nicholas ji zvedl a nechal plamen svíčky jiskřit na vsazených rubínech a diamantech.

„Kdes k tomu přišel?“ houkl na Francise.

„Patří mé rodině. Odkázal mi to můj otec.“

Sir Nicholas otáčel emblém v prstech a pak mávl na strážce, ať mladíka pustí. „Kdo jsi?“ zopakoval původní otázku, ale tentokrát mnohem zamyšleněji.

Francis se zvedl z podlahy, pevně odhodlaný nedat najevo bolest, která mu při každém pohybu projížděla tělem. Následující slova si v duchu nacvičoval celý den, i když by ho ani ve snu nenapadlo, že je bude přednášet za takových okolností.

„Jsem Francis Courtney, syn Williama Courtneyho a vnuk Hala Courtneyho, barona z Dartmouthu a námořního rytíře řádu svatého Jiří a svatého grálu. Před dvaceti lety položil můj děd život při obraně lodí vaší společnosti před piráty. Nyní vás žádám o přímluvu a o příležitost vstoupit do služeb Východoindické společnosti a prokázat své schopnosti.“

Childs na něj zíral jako na ducha ze záhrobí.

„Nechte nás o samotě,“ přikázal svým lidem.

Poslušně odešli a Childs si mladíka zamyšleně prohlížel. Již řadu desetiletí ovládal Východoindickou společnost jako své osobní léno a z kanceláře na Leadenhall Street natahoval tykadla do nejvzdálenějších končin světa. Králové a parlamenty přicházeli a odcházeli a někteří tvrdili, že Společnost je příliš mocná a že by měla ztratit svůj monopol. Childs je všechny odrazil, zlomil konkurenty a všechny přežil.

I Courtneyové přišli a odešli. Po jistou dobu byli užitečnými služebníky a pomohli mu vybudovat bohatství Společnosti. Když dosloužili, zbavil se jich stejně snadno jako svých nepřátel – bez nejmenších výčitek svědomí. Ze svého domova v Bombay House poslal Toma Courtneyho vstříc smrti rukou bratra Williama. K jeho překvapení Tom z pasti vyklouzl a ukázal Williamovi, zač je toho loket, to však Childse ani za mák

neznepokojilo. Tom musel utéct ze země jako hledaný vrah a Williamův sedmiprocentní podíl na majetku Východoindické společnosti přešel na jeho malého synka. Childs bez problémů přesvědčil vdovu, aby mu akcie za výhodnou cenu prodala, čímž dále posílil svůj kontrolní balík. Na mladého Francise Courtneyho už málem zapomněl.

A teď ten chlapec stál před ním, dospělý, téměř hotový muž. Krk mu lemoval naběhlý rudý pruh, jak ho Childsovi pocho-pové škrtili, obličej měl bledý, ale odhodlaný a zaťatý nepod-dajnou pýchou, kterou Childs před dvaceti lety zaznamenal u jeho děda Hala. Pomyslel si, že tenhle chlapík by mohl být užitečný – nebo nebezpečný.

„Chlapče můj,“ nasadil laskavější a shovívavější tón, „přístup blíží, ať na tebe lépe vidím.“

Childs byl dokonalý herec; tělo ho zrazovalo, ale mozek zů-stával stejně pronikavý a bystrý jako modré oči.

Francis postoupil o několik váhavých kroků.

„Omlouvám se za to tvrdé zacházení,“ pokračoval Childs. „Moji nepřátelé mají spoustu špiclů a nezastaví se před ničím, aby mě a mou vznešenou společnost poškodili. Doufám, že ne-jsi vážně zraněný.“

Francis si pohladil bok. Cítil, jak se mu kůže napíná přes podlitiny.

„Mám trochu hlad, Vaše Lordstvo.“

„Ale jistě, jistě.“ Childs zazvonil na zvonek, který stál v rohu psacího stolu, a houkl na sluhu, ať přinese něco k jídlu. „A teď se, hochu můj, posaď a všechno mi řekni. Jak ses tu ocitl? Kdy-bys mi napsal předem, nabídl bych ti vlídnější přijetí.“

Francis se s bolestným syknutím posadil na židli. „Můj ne-vlastní otec minulý týden zemřel. Nezanechal mi nic než toho zlatého lva.“

Childs si kapesníkem utřel čelo. „To je mi líto. Matka ti to asi nikdy neřekla, ale já jsem se celou dobu zajímal o tvou vý-chovu. To, jak tvůj otec zemřel... Obávám se, že je to tak tro-chu i moje vina. Víš, byl jsem poslední, kdo viděl tvého strýce Toma, než spáchal ten vražedný zločin. Od té doby si neustále

kladu otázku, zda jsem mohl něco říct nebo udělat, abych změnil chod osudu. Mohl jsem rozpoznat, co zamýšlí, a podniknout kroky, abych tomu zabránil?“

Childs se odmlčel, přemožen záchvatem kašle, a utřel si ústa kapesníkem. Když ho odtáhl od obličeje, byl pokrytý čerstvými kapkami krve.

„Vám jistě nelze nic vyčítat, pane,“ protestoval Francis. Při vzpomínce na poslední zoufalé okamžiky s matkou v něm zahlodala znepokojivá myšlenka. „Smím se vám s něčím svěřit, pane?“

„Ale samozřejmě, chlapče. Jako vlastnímu otci.“

„Než jsem odjel z domu, moje matka vyslovila bizarní tvrzení. Řekla – a věřila tomu –, že strýc Tom je možná nevinný, že se žádného zločinu nedopustil. Williama prý zabil v sebeobraně.“

Childs zavrtěl hlavou tak vehementně, až se mu roztráslы všechny brady. „Mýlila se. Chudinka, žal ji zřejmě připravil o rozum. V den, kdy zemřel, jsem se s Williamem Courtneym setkal ve Sněmově lordů. Vyjádřil velké starosti o svého bratra, mluvil o lásce a náklonnosti, které k němu cítil. O upřímnosti jeho slov nemohl nikdo pochybovat. Tehdy se mi svěřil se svým záměrem poslat Tomovi deset tisíc liber, aby mohl vypravit expedici na záchranu jejich bratra Doriana, kterého zajali piráti. Až později vyšlo najevo, že ten chudák je dávno mrtvý. Jenomže Tomovi Courtneymu to nestačilo. Připravil Williamovi léčku, přepadl ho uprostřed noci na stezce podél Temže a požadoval mnohem větší podíl na dědictví po otci. A když William odmítl, Tom ho bez milosti zabil.“

Francis se otrásl, když si tu scénu představil. „Víte to jistě?“

„Dostala se ke mně kompletní výpověď lodníka, který tu tragédii viděl na vlastní oči od začátku do konce. I po tolika letech si pamatuju každý detail.“

Sluha zaklepal a vešel s tácem plným jídla. Položil ho na Childsův stůl, naložil na talíře pečené hovězí a z křišťálové karafy nalil dvě sklenice klaretu. Francis musel zmobilizovat veškerou vůli, aby se donutil počkat, než sloužící odejde, a pak se vrhl na maso.

Childs jedl skoro stejně hltavě jako on. Po bradách mu stékala šťáva z masa a kapala na košili.

„Chtěl bys svého otce pomstít?“ Když Childs tu otázku položil, vyprskly mu z úst kousky jídla. Pokračoval, aniž počkal na odpověď. „Samozřejmě že chtěl. Jsi Courtney a já dobře vím, jaká krev ti koluje v žilách.“

Francis polkl doušek vína. „Ano, pane. Ale nechápu, co...“

„Tvá dnešní návštěva v tomto domě nemohla přijít více vhod, téměř jako by tvé kroky vedl osud. Víš, před týdnem zakotvila v Deptfordu loď z Indie. *Zámožná vdova* pod velením kapitána Inchbirda. Vyprávěl mi pozoruhodný příběh. Dvaadvacátý den plavby z Bombaje ho poblíž Madagaskaru napadli piráti, kteří ho málem přemohli. Vypukla zuřivá bitva, a zatímco kapitán Inchbird udatně odrážel divoké útoky, zapojila se do řeže malá šalupa. Jejím velitelem nebyl nikdo jiný než Tom Courtney.“

Francisovi se zdálo, že se místnost kolem něho roztočila. Obrazy na zdi jako by mu padaly na hlavu a víno mu dunělo v hlavě. „To není možné, pane. Tom Courtney zahynul v Africe, když jsem byl ještě dítě. Tu zprávu potvrdil můj strýc Guy.“

„Tvůj strýc se mýlil. Tom Courtney je živý a zdravý a obchoduje podél afrického pobřeží. Inchbird se domnívá, že se usadil v Kapském Městě, kde bydlí, když se zrovna neplaví na moři.“

Childs odložil nůž a vidličku. „Požádal jsi o možnost pracovat pro Společnost. Pro lásku, kterou jsem choval k tvému dědovi, a pro dlouhodobé přátelské svazky s tvou rodinou ti s radostí přidělím úřednické místo u tvého strýce Guye v Bombaji a poskytnu dopravu zdarma na jedné z našich lodí. Ale mohu ti dát víc. Loď se cestou do Bombaje zastaví v Kapském Městě. Zdrží se tam několik týdnů, bude doplňovat zásoby potravin a vody. Budeš-li chtít, budeš mít dost času vystoupit na břeh. A mohl bys vyhledat svého strýce Toma, pokud tam bude.“

Francis žvýkal sousto masa a snažil se strávit poslední informaci. Childs se k němu naklonil. Víno mu zbarvilo rty dokrvava.

„Když Tom Courtney prchl z Anglie, nabídli jsme za jeho dopadení odměnu pět tisíc liber. Nabídka stále platí. Pět tisíc liber,“ zopakoval Childs. „Královská suma pro každého, natož pro mladíka tvého věku, který si právě začal razit svou cestu do světa. A když ji v Bombaji rozumně investuješ, můžeš tu částku do svého návratu zdvojnásobit nebo ztrojnásobit.“

Francis se pokusil představit si tolik peněz. V duchu viděl, jak se vrací do High Wealdu v kočáře taženém čtyřsprežím a ujímá se vlastnictví sídla. Uvede matku do nového apartmá, kde zapomene na nuzná léta v prostředí, které jí bude opět připomínat krásné časy mládí.

Víno jej rozpalovalo. Věděl, že by na vyhladovělý žaludek neměl pít tak rychle, nedokázal však odolat. Cítil, že by se měl zeptat na moc věcí, položit řadu důležitých otázek o Tomovi a Guyovi a o svém dědictví, ale Childsův tón nepřipouštěl diskusi. Když mu opět dolil číši, Francis ji vděčně vyprázdnil.

„Tohle je pomsta, na kterou jsi čekal celý život,“ řekl Childs. „Šance uzavřít dosud otevřenou záležitost. Šance pro nás oba.“

Medailon svatého Jiří ležel na stole, zpola ukrytý pod záplavou papírů. Francis ho zvedl a nevšiml si záblesku zklamání, který přeběhl Childsovi po tváři. Vstal, nohy po takovém množství vína poněkud nejisté.

„Přisahám na čest svého otce, sire Nicholasi, že najdu Toma Courtneyho a poženu ho před soud.“

Tom a Dorian seděli před tavernou, popíjeli a dívali se na loď zakotvené dole ve Stolové zátocě. Tom uskrával sladké muškátové víno, ale Dorian dodržoval zásady přijaté víry a alkoholu se vystříhal. Pil zředěnou pomerančovou šťávu. Za nimi rýsoval vrchol Stolové hory rovnou linii napříč oblohou, menší vrcholky Ďáblový a Lví hory uzavíraly zátoku jako přirozený amfiteátr. Pod stromy na nižších svazích tečkovala krajina nejméně stovka kamenných domů vybělených sluncem, jejichž řady sbíhaly až k moři, kde pobřeží lemovaly skladiště a taverny.

Na severním konci vlála nad pětiúhelníkovou pevností holandská trikolóra, která nenechávala nikoho na pochybách, kdo kolonii ovládá.

Do přístavu vplouvala loď Východoindické společnosti. Podle vlajky a stavu takeláže Tom poznal, že připlouvá z Anglie. Rychle si spočítal, co bude její příjezd znamenat. Ceny slonoviny vzrostou, protože angličtí obchodníci budou shánět dodávky pro Indii. Na oplátku budou nabízet nože a ocelové výrobky z Anglie. Vzhledem k roční době připlula loď pozdě a většina zásob slonoviny byla vyprodána, ovšem Tom si právě pro takovou příležitost ponechal pár pěkných klů z poslední lovecké výpravy. Usmál se při pomýšlení na očekávaný zisk.

Za chvíli se s Dorianem vrátí do hostince, kde při krátkých zastávkách v Kapském Městě bydleli. V místní pobočce Amsterdamské banky měl uloženo asi deset tisíc liber, ale vlastní dům si tady nepořídil. Holandské úřady přísně omezily možnost cizinců vlastnit v kolonii nemovitosti, ovšem hrstka zlatých mincí do správných rukou mohla cestičku uhladit. Nikdy to nezkusil. Rok za rokem čekal na skončení monzunového období v hostinci, netrpělivý, kdy se už bude moci vrátit na moře.

„Nudíš se, Tome?“ zeptal se Dorian. Tom v odpověď opsal paží široký kruh, který zahrnul hory i moře, nadýchané obláčky i slunce klesající k obzoru. „Jak bych se mohl nudit při takové kráse všude kolem?“

„Moc dobře tě znám, bratře,“ usmál se Dorian. „Nevystřelil jsi ze zbraně na nepřítele ode dne, kdy jsme zachránili *Zámožnou vdovu* před tím pirátem Legrangem. A to už je skoro rok.“

Poslední lovecká výprava za slonovinou do afrického vnitrozemí proběhla v klidu. Tom a Dorian vyrazili proti proudu Zambezi na expedici dlouhou téměř dvě stě mil, nenarazili však na žádné otrokáře, s nimiž v této oblasti v minulosti bojovali. Ani úlovek nebyl tak bohatý jako kdysi a *Kentaur* se vrátil s nákladním prostorem zaplněným slonovinou jen do poloviny.

„Válka a boj nejsou nic dobrého,“ opáčil Tom nepřesvědčivě.

V příštím okamžiku zamrkal úžasem, když na vzdáleném horizontu spatřil náhlý záblesk toho nejzářivějšího zeleného světla, jaké si uměl představit. Vylekal ho. Přestože o tom jevu již slyšel, na vlastní oči ho viděl teprve teď.

„Viděls to?“ vyhrkl, když oba v úžasu vyskočili a zírali k obzoru.

„Samozřejmě!“ Dorian byl stejně vzrušený. „Neptunovo mrknutí.“ Byla to jedna ze záhad jako třeba Eliášův oheň, kterou neuvídíte, pokud neprožijete dlouhá léta na divokých oceánech světa.

„Slyšel jsem, že kdo ho uvidí, získá obzvláštní moudrost,“ rozplýval se Tom, když se zase posadili.

„No a co?“ popichoval ho Dorian. „Tobě by se hodil každý střípek moudrosti, ke které se dostaneš.“

Tom se zazubil a na odplatu vylil bratrovi na hlavu zbytek vína. „Za takovou drzost mi koupíš další sklenku.“

Když se Dorian vrátil s plnou číší z baru, oba upadli do družného mlčení, kochali se západem slunce a sledovali, jak obchodní loď spouští v zátoce kotvu.

„Zboží vyloží na břeh až ráno,“ usoudil Tom. „Počkáme a uvidíme, co jim můžeme nabídnout a prodat.“

Nechal na lavici minci za nápoje a společně stoupali úbočím po *Die Heerengracht*, „stezce gentlemanů“, která spojovala přehlídkovou plochu se zahradami holandské Východoindické společnosti. Zabraní do rozhovoru si nevšimli ženy v modrých šatech, která scházela po pěšině, dokud se neocitli těsně u ní.

„Tom Courtney?“ zeptala se a Tom překvapeně vzhledl.

„Ana Duarteová?“ opáčil a její obličej se potěšeně rozzářil.

„Vy se na mě pamatujete?“

„Jak bych na vás mohl zapomenout? Představte si, že jsme s bratrem před chvílí vzpomínali na den, kdy jsme se setkali. Netušil jsem, že jste v Kapském Městě.“

„Moje loď připlula před dvěma dny z Madrásu.“

„Doufám, že jste měla klidnější plavbu než posledně.“

Dotkla se stříbrného křížku, který jí visel na krku. „Díky-bohu ano.“

Tom si náhle vzpomněl na *zelený paprsek*. Nebyl pověřivý, ale teď ho napadlo, zda vzácný jev nebyl předzvěstí tohoto nečekaného setkání.

„Musíte s námi povečeřet,“ vložil se do rozhovoru Dorian. „Sáru a Yasmini moc potěší, když vás zase uvidí.“

„Velmi ráda.“ Usmála se. „Ve skutečnosti jsem v to pozvání doufala. Mám pro vás jistý návrh.“

Hostinec, v němž Courtneyovi bydleli, se nacházel na vzdáleném konci města hned pod zdí, která obklopovala zahrady holandské Východoindické společnosti. Paní Laiová, hospodyně malajského původu, udržovala svůj podnik v dokonalé čistotě. Vařila prostá, leč chutná jídla s jedinečnou směsí koření z obou Indií a s příchutí anglických receptů, které si Tom vymínil.

Tom nalil z karafy víno. Dorian jako obvykle pil pouze čistou ovocnou šťávu.

„Vy nepijete víno?“ podivila se Ana.

„Jsem muslim.“

„Žije v Anglii hodně muslimů?“

„To je dlouhý příběh.“

„Ale dobrý,“ doplnil Tom.

A tak Dorian vysvětlil, že ho jako jedenáctiletého chlapce unesli arabští piráti a uvrhli do otroctví. Kvůli rusé barvě vlasů – stejné, jakou měl prorok Mohamed – ho koupil ománský princ a vychoval jej ve svém paláci jako adoptovaného syna. Ana náléhala na další podrobnosti a Dorian tedy popsal, jak z něj vyrostl islámský bojovník a jak nakonec přijal muslimskou víru.

Ana jeho životní příběh fascinovaně poslouchala. Když skončil, zeptala se tiše: „Nesedí u tohoto stolu muž, na jehož hlavu je vypsána odměna?“

Tom málem vyskočil. „Jak to víte?“

„Mám řadu kontaktů mezi agenty Východoindické společnosti v Madrásu. Od nich jsem se dozvěděla, že bombajský guvernér se jmenuje Guy Courtney. Pátrala jsem dál a zjistila, že jste příbuzní.“

Tom a Dorian si vyměnili významný pohled.

„Guy je náš bratr,“ přiznal Tom. „Myslí si, že Dorian zemřel v Ománu a já zmizel kdesi v africké divočině.“

„Copak jste ho neinformovali, že jste oba naživu?“

„Tato zpráva by Guye moc nepotěšila. Upřímně řečeno by byl radši, kdybychom byli oba mrtví.“

Ana se napila vína, jako kdyby právě slyšela tu nejpřirozenější věc na světě. „Nebudu se ptát, co se mezi vámi stalo,“ zašeptala.

„Byla v tom žena,“ opáčil Dorian suše.

„A ta žena je moje sestra,“ promluvila vůbec poprvé Sára. „Všichni jsme byli cestující na osudné plavbě, kdy Doriana zajali piráti. Já byla ještě dítě, ale moje sestra Karolína již plně rozkvetlá žena. Bohužel zacházela se svým šarmem příliš volně a ochotně vlezla k Tomovi do postele.“

„Podle mých informací to bylo skladiště střelného prachu,“ podotkl Dorian s úsměvem. „Jediné místo na lodi, kde mohli najít trochu soukromí.“

„Byla to moje chyba.“ Toma přivádělo do rozpaků, že se tato záležitost rozpítává před Anou. „Měl jsem poznat, že je do ní Guy zamilovaný.“

„Guy nebyl do Karolíny zamilovaný,“ namítla Sára důrazně. „On ji chtěl pouze vlastnit, tak jako by vlastnil koně nebo náklad nebo truhlu zlata. Jen co se s ní oženil, přestala pro něho mít jakoukoliv cenu. Nezapomeň, že jsem řadu let žila v jejich pěstounské péči. Viděla jsem, jak se k ní choval.“ Zavřela oči. „Bůh je mi svědkem, on ji vůbec nemiloval.“

„Ale i když si ji vzal, neodpustil vám?“ zeptala se Ana Toma.

„Šlo tam o víc. Bylo to...“ Tom se odmlčel. O některých věcech s Anou mluvit nemohl.

Co jsem to provedl? ptal se sám sebe. Jednoho bratra jsem zabil a druhý si přeje mou smrt. Dvě největší chyby mého života a já nemohu udělat nic, čím bych je odčinil.

Znovu pomyslel na zelený záblesk, který předchozího večera zahlédl na obzoru. *Bože, sešli mi moudrost.*

Ana vážně přikývla. „Všechny rodiny mají svá tajemství.“

„Myslím, že jste velmi odvážná žena,“ pochválila ji Sára a svým veselým hlasem odlehčila náladu, „když jste přišla po-večeřet s těmito dvěma hledanými darebáky.“

„Zachránili jste mi život, vy všichni!“ řekla Ana celému stolu. „Nehrozilo vám žádné nebezpečí. Mohli jste se svou lodí odplout a nás ponechat osudu. Devětadevadesát mužů ze sta by to udělalo.“

„Devětadevadesát mužů ze sta nemá Sáru a Yasmini, které by jim přikazovaly, co mají dělat,“ zazubil se Dorian. „Neměli jsme na vybranou.“

Rozhovor pokračoval. Po večeři se uchýlili do salonu, kde jim Sára zahrála na cembalo árie z *Knihy zábavy pro dámy* Williama Babella. Tom nechal nové cembalo poslat až z Anglie.

„To první mi hodil do řeky,“ svěřila se Sára Aně mezi dvěma skladbami.

„V zájmu spravedlnosti bys měla dodat, že jsme uvízli s přetíženou lodí na mělčině pronásledováni armádou arabských válečníků, kteří nás chtěli zabít, a hrozila nám bezprostřední smrt,“ podotkl Dorian usazený po orientálním zvyku na obdobně vyšívaném polštáři na podlaze.

„Slečna Duarteová si jistě neumí představit, že by tomu mohlo být jinak,“ poznamenala Yasmini.

Sára zahrála ještě několik kousků a zakončila koncert zvukovým akordem. Obecenstvo ji odměnilo potleskem a Sára se posadila vedle manžela.

„Slečno Duarteová,“ začal Tom, „když jsme se včera potkali, řekla jste, že pro nás máte jistý návrh.“

Uhladila si sukně. Byla v místnosti ze všech nejmladší, ale jednala s klidnou sebejistotou.

„Co víte o Indii?“ zeptala se Toma.

Tom zatočil vínem ve sklenici a zadíval se na zviřenou usazeninu. „Co jsem slyšel na nábreží. Kupci říkají, že od té doby, co zemřel starý císař, je to nebezpečná země.“

„Starý Aurangzéb zemřel před dvěma roky a od té chvíle je Indie jedno velké bojiště,“ souhlasila Ana. „Jeho tři synové bojují o nástupnictví, a zatímco spolu válčí, každý další princ

a nabob bojuje se svými sousedy. Na západě vedou Marathové ze svých horských pevností už třicet let válku proti Mogulům. Na malabarském pobřeží ustavil pirát Angria vlastní království, které ovládá ze své nedobytné pevnosti Tiracola. Na jihu se otevřeně vzbourili Nawabové. Mogulská říše se rozpadá.“

„To je špatné pro obchod,“ poznamenal Dorian.

Tom čekal a Ana váhala, jako by si nebyla jistá, jak pokračovat.

„Než vysvětlím svůj návrh, musím vám říct něco o sobě a o své rodině. Můj otec byl portugalský obchodník z rodiny, která se usadila v Goa, matka Indka, dcera místního *mansab-dara*. S manželstvím ani jedna rodina nesouhlasila, takže oba společně utekli do britské osady Fort St. George – Madrásu. Začali od nuly, ale tvrdě pracovali. Brzy již měli vzkvétající podnik obchodující s látkami. Nakupovali kaliko od tkalců v Madrásu a okolí a posílali je do Evropy. Nejdrív ho prodávali Východoindické společnosti, jenomže ta je nenasytná a šidila nás na penězích. A tak se můj otec rozhodl najít jinou cestu a uzavřel dohodu o přepravě svého zboží s jedním dánským kapitánem. Dozvěděl se o tom Guy Courtney, guvernér Východoindické společnosti. Víte, jak Společnost těm lidem, soukromým obchodníkům, kteří narušují její monopol, říká? *Vetřelci*.“ Málem to slovo vyplivla.

„Východoindická společnost je považuje za hady v rajské zahradě, kterou podle vlastních představ sama vybudovala. A tak guvernér Courtney informoval piráty, kdy naše loď vypluje, a ti ji u mysu Kormorin přepadli. Nikdo nepřežil. Můj otec do té plavby vložil všechno, co měl, i když znal možná rizika. Kdyby šlo o zásah vyšší moci, byl by se s tou ztrátou smířil. Ale guvernér Courtney si nechtěl odeprít potěšení. Pozval nás do svého domu a do očí nám řekl, co udělal – jako varování pro nás i pro ostatní. Byli jsme úplně bezbranní, nemohli jsme nic dělat, nemohli jsme doufat ve spravedlnost. Guvernér je zároveň soudcem i porotou. Otec o několik měsíců později zemřel – se zlomeným srdcem a zruinovaný.“ Aně se roztřásl hlas a Sára jí položila ruku na paži.

„Převzala jsem jeho záležitosti. Proto jsem se plavila na *Zámožné vdově*. Kapitán mi za mé zboží účtoval obrovský poplatek, ale já jsem věřila, že na lodi Východoindické společnosti budu v bezpečí.“

„Myslíte, že piráty na váš příjezd někdo upozornil?“

„Ne, byla to prostě smůla.“

Sepjala špičky prstů. „Můj návrh zní takto. Jsem stejně jako vy obchodník. Chci dopravovat své zboží na trh za co nejnižší náklady a prodat ho za co nejlepší ceny. Abyste bezpečně doplul z Madrásu do Kapského Města, potřebujete propustku od Britů, propustku od Holanďanů, propustku od pirátů a propustku od mogulského císaře. I kdybych si koupila vlastní loď, nemohla bych si dovolit ji bránit. Nemohla bych si pořídit obsluhu děl, neměla bych dost peněz na zaplacení ochrany... To je vyloučeno.“

„Chcete po nás, abychom vaše zboží přepravovali?“

„Nejen moje. Indický oceán se hemží piráty. Obě východoindické společnosti, holandská i anglická, si mohou dovolit loď na odražení pirátů – ale nutí své dodavatele platit za ochranu, kterou jim poskytují. Ale existují jiní obchodníci, syndikáty i samostatní kupci, v Londýně, Amsterdamu, Ostende a v desítkách dalších měst, která jsem nikdy neviděla, a ti by mohli naše obchody financovat a nabídnout lepší podmínky, jen kdyby dokázali zajistit lodní dopravu.“

„Východoindická společnost má na obchod s Indií monopol,“ připomněl Tom. „Lord Childs vyhrožuje, že nechá pověsit každého, koho přistihne při jeho narušování.“

„Má monopol na obchod *tam a zpátky* – z Anglie do Indie. Vnitřní obchod, to znamená obchod mezi přístavy v Indickém oceánu, je otevřený všem. Rozdělte plavbu na dvě etapy, přeložte v Kapském Městě zboží z jedné lodi na druhou, a monopol neplatí. Tak jsem přemluvila kapitána Inchbirda, aby mé zboží převzal. Evropané obchodníci vám za podstoupení rizika plavby přes Indický oceán bohatě zaplatí, a agenti v Indii vám prodají nejlepší zboží, protože jim budete moci zaplatit víc než Východoindická společnost, a pořád dosáhnete krásných zisků.“

„Veškerý obchod v Kapském Městě ovládá VOC, Holandská východoindická společnost.“

„A ta se bude s úsměvem dívat na každý podnik, který oslabí jejich nenáviděné rivaly Angličany.“

„Pořád se ale budeme muset vypořádat s piráty,“ přemítal Tom.

„Už jsem viděla, jak se s nimi vypořádáváte. A proč se omezovat na Indii?“ obrátila se na Doriana. „Říkal jste, že váš adoptivní otec byl ománský kalif. V arabských přístavech Lamu, Maskat, Mocha a Gombroon se jistě najdou muži, kteří vám důvěřují. Mluvíte jejich jazykem a modlíte se k jejich bohu.“

„Můj adoptivní otec byl *starý* kalif. *Nový* kalif je můj adoptivní bratr, který mě nenávidí úplně stejně, jako Guy nenávidí Toma.“ Dorian potřásl rezavým plnovousem. „Ale... Ale znám tam jiné muže.“

„Když to vezmete za správný konec, mohl by vám patřit obchod na celém oceánu.“

Návrh visel ve vzduchu mezi nimi.

„Budeme o tom přemýšlet,“ slíbil Tom. „Zítřka vám dám naši odpověď.“

Dorian doprovodil Anu domů. Tom se za nimi díval z verandy hostince, jak scházejí po svahu. Dosyta se najedl a napil, to však jeho mysl neotupilo. Potřeboval vzduch a prostor, aby mohl přemýšlet.

„Půjdu se projít do zahrad,“ oznámil Sáře.

„Dej pozor, ať tě nesežerou lvi. Vezmi si meč.“

„Nepotřebuju ho,“ odsekl s úsměvem. „Copak nevíš, že lvy zabíjím pouhými zuby?“

Při odchodu z domu si Tom nevšiml osamělé postavy skryté ve stínu stavení na druhé straně cesty. Kráčel rychle a tiše si pís-
kal starou námořnickou píseň *Španělské paní*. Zakrátko došel k nejbližší bráně zahrad VOC. Brána byla čistě na ozdobu. Na ostatních třech stranách byly zahrady otevřené, chráněné pouze

mělkým příkopem, který měl bránit divoké zvěři v přístupu na pozemek, jenž se mírně zvedal k úbočí Ďáblovy hory. Sářina poznámka o lvech měla své opodstatnění.

VOC vybudovala zahrady pro potěchu obyvatel Kapského Města. Při jejich zakládání utratila spoustu peněz, ale v poslední době je ponechávala neudržované. Čím hlouběji do nich Tom pronikal, tím byly zanedbanější. Živé ploty sahaly dvacet stop vysoko, zakrývaly měsíc a visely přes pěšiny zarostlé plevelem. Níže položené rybníčky se změnily ve špinavé kaluže plné bahna a odpadků. Těch několik květín, které přežily, rostlo ve sporadických řídkých trsech.

Tom si však okolí nevšímal. Anin návrh uvedl jeho mysl do varu. Před dvaceti lety by s ním na místě souhlasil. Dnes, starší a moudřejší, se znal natolik dobře, aby věděl, že musí nejprve dvakrát měřit a teprve potom řezat.

Ale proč ne? Courtneyovi byli neklidná rodina, měli v povaze stěhovat se na nová území, čelit novým dobrodružstvím. *Oráme tu samou brázdu už moc dlouho, táhlo mu hlavou. Toto je příležitost, na kterou jsem čekal. Proč ne?*

Nočním tichem k němu dolehl bláznivý chechot smečky hyen, které vybíraly potravu z hromad odpadků, jež kolonie vyprodukovala.

Kvůli Guyovi, odpovídala opatrnější část jeho mysli. Protože když to uděláš, zataháš Východoindickou společnost za ocas a Guy se o tom dříve nebo později doslechne. Protože se tě při posledních dvou setkáních pokusil zabít a dobře víš, že jestli se setkáte potřetí, jeden z vás pravděpodobně zemře.

Na pěšině za jeho zády zaskřípal štěrk. Tom se otočil. Za ním stála hrozivá postava. Stín přerostlého živého plotu jí zakrýval obličej, ale od vytaseného meče v její ruce se odrazil tlumený paprsek. Tom byl neozbrojený.

„Thomas Courtney?“ zeptal se hlas anglicky.

„To jsem já.“ Tom se začal uvolňovat. Vykročil, ale tajemný muž se na něho vrhl s mečem připraveným k ráně.

Ráno poté, co *Prorok* přistál v Kapském Městě, se Francis Courtney přeplavil v zásobovacím člunu na břeh. Stál na přídi a zíral na vysoké hory, které jako věnec obklopovaly zátoku, na divoký příboj a na několik domků, jež stály na samém okraji obrovského kontinentu. Jako dítě si v knihovně rád prohlížel staré mapy, studoval podivná jména a zkoumal vzdálené břehy. Do školních učebnic si později kreslil vlastní mapy a představoval si, jak objevuje neznámé končiny. A teď byl konečně tady.

Zašel do kanceláře správce přístavu zaregistrovat svůj příchod.

„Jméno?“ zeptal se úředník, jemuž z pera kapal inkoust.

Francis sáhl do kapsy pro falešné papíry, které dostal od Childse. „Jmenuju se Frank Leighton.“

Ze správcovy kanceláře se vydal podél pobřeží k pevnosti. Stála na dostřel muškety od města a přístavu. Francis na ni zíral a zkoušel si představit svého praděda, který tady dřel jako otrok v tropickém vedru. Na High Wealdu vyrůstal obklopen památkami na své předky, jejich sochami v kapli, jejich erby vyvedenými ve vitrážích v oknech, jejich portréty na stěnách. Ty portréty jeden za druhým zmizely. Vzpomněl si na ten první, jak běžel po galerii a náhle si všiml prázdného místa na zdi, i na bolest, kterou cítil pokaždé, když se ztratil další portrét, aby pokrýl hráčské dluhy sira Waltera.

Ale byl tady. Jeho praděd, jehož přísný obličej a hustou hřívu tmavých vlasů znal z portrétu, stál kdysi na tomto místě. Podle příběhů, které mu vyprávěla matka, zde stál i jeho děd Hal. Představoval si, jak tehdy museli oba vypadat, už ne olemalba na plátně, ale živí, dýchající muži.

Zachvěl se od hlavy k patě. Cítil přítomnost svých předků, jako kdyby všechny portréty v dlouhé galerii ožily, vystoupily z rámců a shlukly se kolem něho, dolehly na něj plnou vahou očekávání spojeného se jménem Courtney.

Kdyby zabil Thomase, stal by se lepším člověkem než on? Muž, který zavraždil člena vlastní rodiny?

„Dlužím to svému otci,“ řekl sám sobě a snažil se nemyslet na odměnu pěti tisíc liber, kterou mu slíbil sir Nicholas Childs. Ubohý motiv pro tak obrovský čin.

Všiml si, že se o něho začal zajímat strážný u hradní brány. Otočil se a spěchal zpátky k nábreží, kde našel krčmu. Takhle brzy ráno byla skoro opuštěná, ale potřeboval se napít.

Pivo mělo tmavočervenou barvu, bylo slabé a nakyslé. Vzpomínal na rána, kdy sešel do přízemí a jeho nevlastní otec už měl v sobě půl láhve vína.

Přistoupila k němu jakási žena a přisedla si k jeho stolu. Měla jasně červené rty a na tvářích tak silný nános pudru, že skoro zahladil vrásky, které je pokrývaly.

„Hledáš něco, drahoušku?“ pohrávala si se stužkami u krku blůzky. „Můžu ti pomoci, s čím budeš chtít.“

Francis zrudl, když pochopil, co mu ta ženština nabízí. Okamžik nedokázal ani promluvit. Během dospívání se jen zřídka dostal mimo High Weald a s takovou osobou se dosud nesetkal, i když občas zaslechl, jak si o nich jiní hoši šeptem povídají.

„Hledám Thomase Courtneyho,“ zamumlal. Když si všiml záblesku poznání v jejích očích, dodal: „Znáte ho?“

Položil na stůl minci. Žena po ní chňapla, vyleštila ji o sukni a schovala do váčku, který vsunula za živůtek.

Francis čekal. „Nuže?“

„Nekoupíš mi něco k pití?“ mámila. „Správný gentleman vždycky koupí dámě drink.“

Francis v rozpacích mávl na servírku, která ženě přinesla další sklenici piva. Když ji kladla na stůl, přešla Francise soucivním pohledem.

„Ty jsi panic, drahoušku?“ zeptala se prostitutka a napila se piva. „Takový velký a krásný chlapec jako ty? Tomu nevěřím.“

„Hledám Thomase Courtneyho,“ naléhal Francis.

„Ten s tebou neudělá tak krásné věci jako já.“ Pod stolem mu přešla chodidlem po lýtku. Mladík nohu spěšně odtáhl.

Zasmála se jeho rozpakům. „Máš v peněžence ještě nějaké stříbrňáky? Za jeden navíc ti nejen povím, kde ho hledat, ale dokonce ti ho ukážu.“

Francis pochopil, jaký byl naivní blázen, když jí dal peníze, aniž za ně nejdřív něco dostal. Vytáhl další minci, ale pevně ji přidržel palcem.